

Saksalaista kauttakulkua

Kapteeni V., palattuaan odottamatta kotiinsa, tapaa aviovuoteessaan saksalaisen „aseveljen”. Turhien rähinöitten välttämiseksi saksammi näyttää petetylle aviomiehelle hävyttömän rauhallisena Risto Rydin allekirjoittamaa kauttakulkulupaa Suomessa.

AADOLFI JA FANNI

Lottaneiti Luukkonen sai „kotkan kuvan rintaan”

Adolf Hitler, natsien ylijefreiteri, on kiivas naisvihaaja. Sitä merkittävämpää on, että neiti Fanni Luukkonen äskeiseltä saksanmatkalta tultuaan kertoi Aadolfin olleen hänelle äärettömän huomaavaisen ja rakastettavan. Vaikka hän, Fanni, oli mennyt Saksaan vain „yksityishenkilönä”, erästä tuttavaa rouvaa tapaamaan, oli Aadolfi saanut asiasta vihiä, ottanut selville Fannin olinpaikan, kutsunut hänet päämajaansa ja korkeimman omakätisesti ojentanut hänelle

„kotkanristin”. Tämä kaikki tuli niin odottamatta, sanoi Fanni. Fanni koketeeraa. Onhan hän, jos kukaan, tehnyt saksamiehille palveluksia yhden prenikan arvosta. Ovathan hänen lottansa koettaneet parhaansa mukaan viihdyttää Hitlerin urhoja Suomen kotirintamalla, antaen mennä kailempansa „uuden järjestyksen” nimeen. Onhan lottajärjestö innokkaasti agiteerannut muitakin Suomen naisia riivaantumaa saksammiin sotaheiloiksi, yllyttänyt kaikkia vanhoja piikoja kin tekemään pikkusaksmanneja „isänmaalle”.

Ja vaikka isä Hitler omalta kohdaltaan onkin kielteisellä kannalla vaimoväen suhteen, niin

„Autuas on se saksalainen, joka perääntyy”

15. saksalaisen jalkaväkirykmentin 15. polkupyöräpataljoonan vangiksi joutuneelta sotamieheltä Friedrich Vogtilta tiedettiin hänen omaistensa läheltämiä kirjoja. Alempana julkasemme otteita niistä:

„Maaliskuun 21 päivänä Rakas Friedrich! Älä mene sinne, missä ammutaan! Meni suureen kuoppaan ja makasi siellä, kunnes kaikki on ohi. Jos peräännytte, painele lakin voimin kotiin! Eräs sotamies kirjoitti, että he perääntyivät 400 kilometriä ja venäläiset ajoivat heitä koko ajan takaa”.

Kirjeessä, joka on päivätty huhtikuun 5 päivänä, sanotaan:

„Katso ettet ole viimein, kun tulette lähelle kotimaahan. Ludvig sanoi, että autuas on se saksalainen, joka perääntyy sillä hänellä on vielä mahdollisuus palata kotiin. Jos tule hyvin vaarallinen paikka, niin silloin on parempi nostaa kätensä ylös...”

kyllä hän ymmärtää, kuinka suuri merkitys Fanni Luukkonen hamekaartin „viihdytys” toiminnalla on Suomessa vetelehtivien saksammiroistojen niin sanotun „moraalin” ylläpitämiselle.

Ei ole sattuma sekään, että Aadolfi antoi Fannille nimen omaan kotkanristin eikä jotain muuta. Tämä tapahtui, jotta kirjaimellisesti tähtäisi se, mitä kaikille tunnetussa korsulaulussa sanotaan:

„Myöskin lottatyttö kanni onpi äärettömän aulis saksammiä passaamaan. Saapi kotkan kuvan rintaan tunnustukseksi vaivoistaan”.

SOTILAAN ÄÄNI

N:o 46
1943

RINTAMALEHTI

Perjantaina
kesäkuun 4 pnä

Mitä odotat?

Koko fascistinen leiri on levottoman odotuksen vallassa. Saksalaiset pääfascistit ja heidän käsityksensä, Suomesta Romaniaan ja Italiaan saakka, katselevat peukokkain ympärilleen kaikkiin suuntiin, koettaen arvata, missä Punainen armeija ja sen liittolaiset antavat seuraavan suuren isänsä.

Hitleriläisetkin ovat siis alkanet jo älyt sen totuuden, että sodan kulku on muuttunut ja että sitä eivät enää määrää saksalaisten kenraalien suunnitelmat, vaan Punaisen armeijan ja sen liittolaisten sotatoimet, niiden armeijain, joiden puolella on määrällinen, aineellinen ja moraalinen ylivoima. Osoittautuu, että Stalingradin, Punaisen armeijan talvihyökkäyksen, Pohjois-Afrikan sotatoimien sekä Saksan ja Italian kaupunkien tuhoisten pommitusten opetukset ovat tehneet vaikutuksensa fascistipetoonkin: se uskoo tuhoaan tulevan.

Kuinka „valistavasti” nuo maihemme iskut vaikuttavat fascistikonniin, se näkyy siitäkin, että Suomenkin lahtarien lehdistö on yhtäkkiä menettänyt kiinnostuksensa saksalaisten uudesta keväthyökkäyksestä. Se on vastoin alkanut puhua Punaisen armeijan kesähyökkäyksen mahdollisuudesta, samoin siitäkin, että englantilais-amerikkalaisten joukkojen tunnetuinen Euroopan mantereelle on todennäköistä, „mittei” Hitlerin suomalaiset liittolaiset eivät pysty saamaan levottomuuttaan lähenevän katastroofinsa johdosta.

Mitä te vielä odotatte, suomalaiset? Eikö teille ole selvää, että teidän sotanne on tosiasiaa jo häviö? Teidän on totisesti aika

(Jatkuu 2. siv.)

Saksan ja Italian kaupunkien pommitus tulee jatkumaan, sanoo Eden

Englannin ulkoasiain ministeri Eden lausui äskettäin Portsmouthissa pitämässään puheessa:

„Me tulemme antamaan Italian ja Saksan sotakoneelle kaikkialla murskaavia iskuja ilmasta. Italia on nyt aivan avoinna iskuille ilmasta. Hyökkäyksiä tullaan tekemään tarmokkaasti, sillä me olemme horjumattomasti päättäneet tuhota fascismin ja jatkaa sodankäyntiä Italiaa vastaan kaikin käytettävissämme olevin voimin, niin kauan kuin Italia jatkaa sotaa yhdessä Hitler-Saksan kanssa.

Siihen, mitä italialaiset saavat kokea nyt ja vastaisuudessa, ovat syyllisiä Mussolini ja hänen fascistiset rikoskumppaninsa.

Italian kansan on itsensä ratkaistava, tuleeko se loppuun asti kestämään noita ilmapommituksia. Sen päätöksestä riippuu milloin ne lakkaavat”.

Ilmavoimien hyökkäyksistä Eden sanoi:

„Tänään on koittanut Saksan ja Italian vuoro. Me emme ole tätä aloittaneet. Se oli Göring, joka huomautui Varsovan ja Rotterdamin hävityksestä. Nyt siitä on tehty loppu. Näin tulee jatkumaan, kunnes natsien ja fascistien valtakomento ja kaikki se, mitä ne edustavat, on lopullisesti murskattu.

Älköön kukaan antako harhakuvitelmien pettää itseään”.

Ilmapommitusten jäljet Saksan suurkaupungeissa

Saksan armeijan 212. jalkaväkidivisioonan 320. rykmentin 1. komppanian jeffreitterille Johan Maurerille kirjoitetaan:

„Nürnbergiä ja Müncheniä vastaan on tehty niin voimakas pommitus, että 3/4 noista kaupungeista on tuhouttu. Jos sellainen pommitus toistuu vielä kerran, niin niistä ei jää mitään jäljelle... Berliini on myöskin kärsinyt paljon. Voi, rakas Hans, kuinka paljon surua ja huolta

saakaan tämä sota vielä aikaan... Mitä tuokaan tulevaisuus? Täällä kaupungeissa on mieliala masentunut”.

Sotamies Hans Heusteierille, Kpk 07687, kirjoitetaan Berliinistä:

„Maaliskuun 1 päivänä meillä oli ilmahyökkäys. 250 lentokonetta oli Berliinin yllä, voit kuvitella mitä täällä tapahtui. Kun ajaa katuvaunussa, niin voi kuulua olevansa Stalingradissa”.

Saksalaisten elukkain edesottamuksia

Sotavankien kertomuksia

Punaisen armeijan sotavangiksi antautunut JR 101:n panssaritorjuntakomppanian sotamies **Edvard Haapalainen**, kotoisin Oulun läänin Pyhäntään pitäjän Tavastkengän kylästä, kertoo:

„22. pataljoonan sotamies Palojärvi kertoi minulle, että kun hän meni kotiin Ouluun lomalle, niin asunnossa oli kaksi saksalaista, hänen vaimonsa ja vaimon tyttöystävä. Palojärvi haki toverinsa, antoi saksalaisille selkään ja ajoi akkansa pois kotoa. Sanomalehdestä „Keski-Suomi“ luin seuraavan uutisen: Autokuljettaja Kinnunen Oulusta saapui kotiinsa ja tapasi asunnostaan kaksi saksalaista, jotka olivat vokitamassa hänen vaimoaan. Saksalaiset ryntäsivät hänen kimppuunsa, mutta Kinnunen pääsi pakoon, haki autosta kiväärin ja ampui kuoliaaksi kumpaisenkin saksannin. Sotamies Neitiniemi, kotoisin Rovaniemeltä, kertoi, että Rovaniemeltä löydettiin kadulta saksalaisten raiskaama nainen“.

JR 101 23. pataljoonan konekiväärikomppanian sotamies **Kalle Oskari Kiviniemi**, kotoisin Ikaalisista, kertoo:

„Tampereella minulle kertoi siskoni seuraavan tapauksen. Eräs Tampereelta kotoisin oleva vänrikki tapasi lomalle tultuaan saksalaisen vaimonsa vierestä. Vänrikki otti aseensa ja ampui saksalaisen, vaimonsa, lapsensa ja sen jälkeen itsensä“.

JR 31 3. pataljoonan konekiväärikomppanian sotamies **Veikko Lipponen**, kotoisin Nurmeksen pitäjän Höljäkän kylästä, kertoo:

„Saksalaisia en ole tavannut rintamalla. Kotirintamalla ne pitivät rintamamiesten eukkoja niin kuin omaansa. Lieksan Jamalista kotoisin oleva sotamies Heikkinen erosi vaimostaan, joka on saksalaisesta

raskaana. Eräs luutnantti, joka on Lieksasta (nimeä en muista), mentyyän tämän vuoden tammikuussa kotilomalle, löysi akkansa saksalaisen vierestä. Luutnantti otti avieron“.

5. Rajajääkäripataljoonan 1. komppanian 4. joukkueen sotamies **Leo Toivonen**, kotoisin Oulun läänin Kajaanin maalaiskunnan Vuottolahden kylästä, kertoo:

„Viime syksynä on Oulussa löydetty 30 naisen ruumiit. Nuo naiset olivat saksalaisten tappamia. Kun sotamies Åke Andersson palasi kotilomalta Helsingistä viime marraskuussa, oli hän hyvin korpeentunut saksalaisille, jotka olivat valanneet hänen kihlatun morsiamensa. Hän kiroili, että perkeleen saksalaiset roistot ovat vieneet minun morsiameni ja tarvelleet sen“.

Saksalaiset roistot eivät luovu roistontöistään kirollemalla, vaan tappamalla.

PENNASEN PATALJOONAN POJAT nauravat „saksalaisten voitoille“, „Suur-Suomelle“ ynnä muulle palturille

Lapin läänin Inarin pitäjän Menesjärven kylästä kotoisin oleva, Punaisen armeijan vangiksi antautunut eversti-luutnantti **Pennasen pataljoonan entinen sotamies Eeti Matti Korppila** kertoo:

„Pataljoonaamme, joka on kaukana pohjolassa Luttojoen varrella, saapui sanomalehdet hyvin myöhästyneenä. Eipä niitä tosin paljon kaivattukaan, sillä niissä ei kirjoitettu mistään muusta, sen kun leuhkittiin „saksalaisten voitoista“. Pojat nauttivat ja sanoivat, että tuo on nyt sitä propagandaa. Jos lehtien kirjoittelussa olisi ollut puoletkaan totta, niin sota olisi loppunut jo aikojen sitten, ja saksannin olisi maailman herra. Enemmistö po-

Mitä odotat?

(Jatkoa 1. siv.)

sanoa hyvästit valloitushaaveille yhtä typerälle kuin rikollisellekin „Suur-Suomen“ hankkeelle. Lähennee aika, jolloin Punainen armeija — ei sanoilla, vaan mahtavalla asevoimallaan — „pyytää“ mannerheimiläisiä anastajia lähemmään takaisin omaan maahan. Se tulee olemaan säälimättömästä kaikkien niiden vihollisten surmaamisesta, jotka tavataan ase-kädessä Neuvostomaalla.

Teidän viipymisenne anastetulla maalla merkitsee teidän kuolemaanne. Tätä kalkkia ei teiltä pois oteta, jos yhä vielä edelleenkin poljette Neuvostokarjalan kamaraa.

Useissa Suomen armeijan joukko-osastoissa — kuten sotavangit kertovat — kypsyvät solilaiden keskuudessa ajatus rintamalta karkamisesta, reippaasta poislohdosta rintamalta takaisin Suomeen joukolla, komppaniotaitain, pataljoonittain, rykmentittain. Tuon ajatuksen toteuttaminen olisi suomalaisten sotilaiden pelastus. Mutta heistä itsestään riippuu, kykenevätkö he siirtymään sanoista tekoihin, ennen kuin on myöhäistä.

SOTAVANGIT KIRJOITTAVAT KOTIIN

NEUVOSTOLIITTOSSA olevien suomalaisten sotavankien pyynnöstä julkaisemme heidän kirjeitään omaisilleen, tuttavilleen ja ruotukavereilleen.

Pyydämme lukijoita lähettämään terveiset vankien kirjeiden otsikoissa mainituille henkilöille.

Rouva Lempi Kivelä,
Kolari.

Äiti hyvä!

Kun minulle suotiin nyt tilaisuutta ilmoittaa itsestäni, niin voin sanoa, että voin kaikin puolin hyvin. Kohdeltu minua on erittäin hyvin koko ajan. Mitään ongelmia täällä ei ole. Terveisiä teille kaikille kotiin, toivoo

Pauli.

Kari Kivelä,
JR 10 1. patl. 3. kompp.

Tyyne Piirainen,
Sotkamo, Tipasojä,
Piiraala.

Tyyne Hyvä!

Muitaman sanan piirrän sinulle. Minä olen täällä Neuvostoliitossa vankina. Olen hyvin tähän asti, ole vaan kiva. Muuta minulla ei ole. Kertaa. Voi hyvin. Siis paljolti terveisiä sinulle. Tyyne ja

Kalle.

Piirainen Kalle,
JR 10 1. patl. 3. kompp.

Emäntä Hilma Kumpulainen,
Kälviä, Salohmi.

Mummo hyvä!

Parhaat terveiseni saapukoon teille mummo ja ukki täältä Venäjältä. Jouduin vangiksi 17 p:nä joulukuuta. Mutta alkää surkottaa mummo, minun on täällä olla, ruokaa on saanut kolme kertaa päivässä aivan tar-

peeksi ja kaikki on niin ystävällistä täällä. Niin olkaa huoletta vaan mummo, sitten kun rauha tulee maailmaan niin tavataan taas. Siis lopetankin tähän, paljon terveisiä teille kaikille. Teidän kasvattipoikanne

Veikko.

Stm. Druiva Veikko,
JR 10 1. patl. 3. kompp.

Reeta Leinonen,
Paltamo, Melalahti.

Reeta Hyvä!

Paljon terveisiä sinne kotiin äitille ja Viljamille. Älä ole äiti huolissasi minusta. Olen täällä sotavankina. Terveenä ja reippaana.

Palaan rauhan tultua sinne kotiin hoitamaan äitiä. Siis terveisiä paljon kaikille tutuille, ja eniten sinulle äiti.

Martti.

Stm. Leinonen Martti,
JR 10 1. p. 3. kompp.

Pyykkö Mikko,
Lieksa, Ihantivaara.

Päivää Isä ja Äiti!

Lähetän teille parhaat terveiset täältä, sillä olen joutunut partiomatkalla vangiksi ja olen tervennä ja voin oikein hyvin ja tulen kotiin kun sota loppuu. Siis alkää hätäillä tyhjää. Näkemiin vaan. Monin terveisin

Mikko.

Stm. Pyykkö Mikko,
JR 10 1. patl. 3. kompp.

Rouva Hilja Niskanen,
Käkisalmi, Suokatu 4.

Hilja Hyvä!

Paljon terveisiä sinne kotia sinulle ja lapsille. Olen nyt täällä Venäjällä sotavankina. Olimme partioreissulla, mutta tulomatkalla joutui komppania hajalle ja meitä osa komppaniaa jäi vangiksi. Älä hätäile yhtään minusta, sillä olen terve ja voin hyvin. Sitten sodan päätyttyä pääsen kotia sinun ja lasten luo. Voit varmasti luottaa, että asia on niin. Eipä sitten muuta tällä kertaa kun hyvää vointia paljon sinulle ja lapsille, terveisiä paljon tutuille.

Monin terveisin

Väinö.

Stm. Niskanen Väinö,
JR 10 1. p. 3. kompp.

Emäntä Hanna Matilainen,
Kiuruvesi, Remeskylä.

Hyvät vanhemmat!

Nyt ajattelin vähän kirjoittaa täältä sotavankina ollessa teille vanhemmat kotipuoleen. Hyvin täällä pärjään eikä ole verestynä mitään erikoista. Älkää hätäillä minusta sillä hyvin aika kuluu ja terveyskin on ennallaan. Sitten kun sota loppuu, niin pääsen teitä katsomaan. Eipä tällä kertaa muuta.

Kalevi.

Stm. Kalevi Matilainen,
JR 10 1. patl. 1. kompp.

„Arvovaltaisia“ leuhkijoita

Kuinka „Helsingin Sanomien“ propagandasankarit „valloittivat“ Stalingradin

Syyskuun 16 p:nä 1942 „Helsingin Sanomissa“ kirjoitettiin Stalingradin taisteluista:

„Suuren taistelun loppunäytös on käynnissä, Saksan aseiden iskut kantavat parhaillaan kypsää hedelmää“.

Ja edelleen:

„Ellei Stalingradin valtaus tapahdu niin nopeasti kuin ehkä maallikkopireissä on odotettu, johtuu tämä arvovaltaisten piirien käsityksen mukaan ennen kaikkea siitä, että Saksan sodanjohto on erittäin huolellinen sijoittaessaan joukkojaan, jotta ihmisiä mahdollisimman paljon säästettäisiin“.

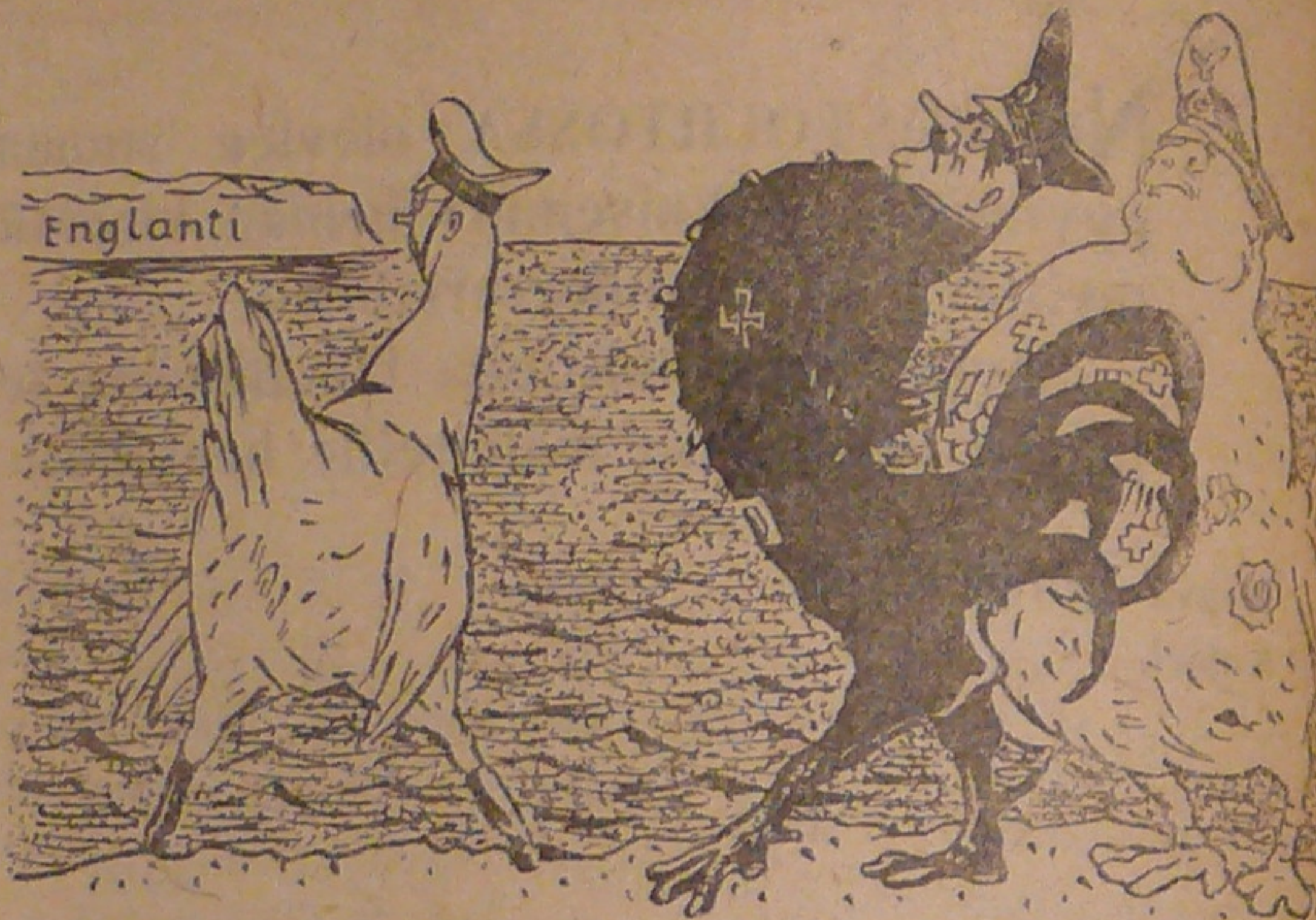
Siinä on pieni näyte siitä tyhjällä leventelevästä hitleriläisestä sotapropagandasta, jota „Helsingin Sanomien“, „Uuden Suomen“, „Ajan Suunnan“ ynnä muiden samankaltaisten saksamännien äänenkannattajien „arvovaltaiset“ leuhkijat ovat koko sodan ajan niin virkaintoisesti harjoittaneet — ja tämän tästä puhuneet läpiä päähänsä.

Kuinka „huolellinen“ Saksan sodanjohto todellisuudessa oli sijoittaessaan Stalingradin luona joukkojaan, „jotta ihmisiä mahdollisimman paljon säästettäisiin“, se ilmenee siitä koko maailmalle tunnetusta tosiasiasta, että pari kuukautta senjälkeen kuin „Helsingin Sanomat“ heku-moi nauttiessaan förskottina ennenaikaista voitonriemua, saksamännien kaksi valioarmeijaa, yhteensä 330.000 miestä, oli ko-reasti motissa Stalingradin luona. Vain 91.000 noista miehistä, niiden mukana 30 kenraalia, kenraalisotamarsalkka Paulus heidän mukanaan, pelasti henkensä, loput 239.000 sai surmansa Saksan sodanjohton tapattamina.

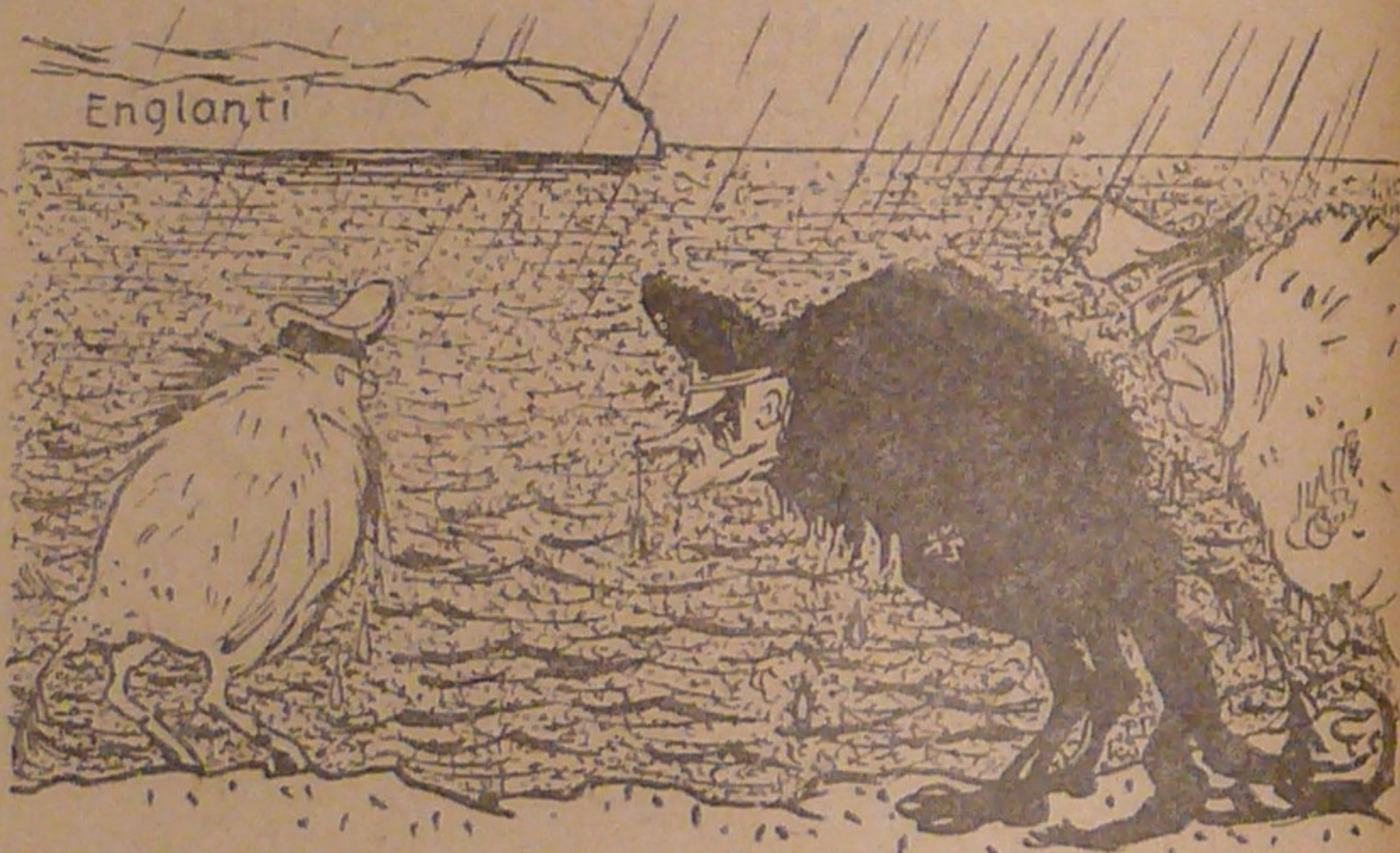
Uusimpana esimerkkinä Saksan sodanjohton „huolellisuudesta“ sotamiestensä „säästämisen“ alalla on Tunisian katastroofi eli „Tunisgrad“, joka sekin maksoi saksalaisille satojen tuhansien miesten hengen.

Jatko seuraa

Ylpeys käy lankeemuksen edellä

1940 — Hitler: Missähän meidän olisi paras laskea maihin!

1943 — Hitler: Mi-mi-missähän ne mahtavat laskea maihin!

„Vihaan saksalaisia kaikesta sielustani“

Punaisen armeijan puolelle on siirtynyt 1. slovakialaisen moottoroidun divisioonan joukkoyksikkö. Siihen kuuluva aliluutnantti Pavel Martseli lausuu:

„Vihaan saksalaisia kaikesta sielustani. Vihaan heitä slovakialaisena, jonka isänmaan saksalaiset ovat tallanneet jalkoihinsa, vihaan heitä demokraattina, joka ei voi sietää hitleriläistä hirmuvaltaa. Vihdoin vihaan kulttuuri-ihmisenä saksalaisia raakalaisia, jotka hävittävät tieteen, kulttuurin ja kaikeh sen, mitä me sanomme sivistyksenä. Haluan ase-kädessä taistella kotimaani, Tšhekkoslovakian, vapauttamiseksi hitleriläisistä roistoista, ja

jos tarvitaan, olen valmis uhraamaan henkeni sen puolesta“.

Aliluutnantti Julius Schwabert kertoo:

„Saksalaiset yrittivät väkivaltaisesti pakottaa meidät, slovakialaiset, taistelemaan vanhojen veljeämme — Venäjän kansain-vastaan. Mutta fascistit erehtyivät. Me siirryimme venäläisten puolelle. Me olemme nuoria miehiä, meillä on paljon tarmoa ja voimaa ja me haluamme kii-keästi taistella saksalaisia vastaan“.

SOTILAAN ÄÄNI

No 47
1943

RINTAMALEHTI

Maanantaina
kesäkuun 7 p:nä

Ansaittu kuolema

Kaikki tuntevat kertomuksen pöyhkeästä sammakosta, joka joutoi verrata itseään härkään. Tunnetaan, että sammakko joutui pullistumistaan, kunnes se kuoli.

Mainittuun sammakkoon on verrattavissa Suomen hitleriläisten pöyhkeilevä joukkio, joka parisen vuotta sitten ja vielä hiukan myöhemminkin huusi: „Minä en pistä miekkaani tuppeen!“, „Me ajamme venäläiset taakse!“, „Nyt Neuvostot joukko lyödään ja syödään!“, „Johanneksena pohjoismaiden joukossa kuluu Suomelle!“, „Jos meitä ei kuusi miljoonaa, niin me voittaisimme koko maailman! Ja niin edespäin.“

Miten ovat nyt noiden „koko maailman valloittajien“ asiat? Hyvin huonosti. Kaikki merkit viittaavat sen hetken lähenemiseen, jolloin pöyhkeä „suur-suomalainen“ sammakko halkeaa ja kuolee.

Mitä pitemmälle aika kuluu, sitä enemmän katoaa entinen Saksan voittoon ja sen tietoisuus Saksan tappioon kiertämättömyydestä. Mutta Hitler-Saksan tappio merkitsee myöskin Valko-Suomen valloituksen seikkailun rokkamista, Mannerheimin—Ryöhmälän loppua. Tämän käsittämättömän voiton ne Suomen armeijajoukot, jotka Mannerheimin johdosta vinoili, että tuo vanha narri matkusti sinne piilottaakseen surullisen miekkansa ja siten

(Jatkuu 2. siv.)

Metsäkaartiin herrojen hullusta „Suur-Suomi“-seikkailusta

Eräs Punaisen armeijan vankina oleva JR 101 21. pataljoonan entinen sotamies kertoo:

„Metsäkaartilaisia on toiminnassa suurissa joukoissa eri puolilla Suomea. Mutta kaikkien voimakkaimpia ovat metsäkaartilaisosastot Tampereen lähistöllä, myös Multialla päin ja yleensä keski-Suomessa.“

Tampereen lähistöllä oli joku aika sitten suuri tappelu metsäkaartilaisten sekä suojeluskuntalaisten ja poliisien välillä. Suojeluskuntalaiset ja poliisit yrittivät pidättää metsäkaartilaisia, mutta nämä avasivat vainoojiaan vastaan kovan tulen erilaisista tuliaseista. Tappelu päättyi metsäkaartilaisten voittoon.

Rintamalla on pojilla suuri mielenkiinto metsäkaartin elämään. He puhuvatkin, että kyllä on parasta lähteä metsäkaartilaisten porukkaan, siellä ei tarvitse pökökuroida keljuja viskaaleita eikä menettää päätään herrojen hullussa „Suur-Suomi“-seikkailussa“.

SUURI ILMATAISTELU

162 saksalaista konetta tuhottu

Kesäkuun 2 päivänä Saksan ilmavoimat tekivät suurin voimin 5 hyökkäystä Kurskin kaupunkia ja rautatiesolmua vastaan. Näihin hyökkäyksiin osallistui lähes 500 saksalaista lentokonetta.

Venäläisten torjussa saksalaisten ilmavoimien hyökkäyksiä syntyi suuria ilmataisteluja. Venäläiset hävittäjäkoneet tuottivat saksalaisille suuria tappioita. Neuvostolentäjät pudottivat Kurskin luona käydyissä ilmataisteluissa 114 saksalaista lentokonetta. Sitä paitsi tuhosi ilma-

torjuntatykistö 48 saksalaista konetta. 62 saksalaista lentäjää on otettu vangiksi.

Näin ollen Kurskin luona tuhoitiin yhtenä päivänä yhteensä 162 saksalaista lentokonetta. Neuvostoilmavoimat menettivät 27 konetta.

Neuvostoilmavoimat ovat viime päivinä pommittaneet suurella menestyksellä Smolenskin rautatiesolmua sekä Karatshevin ja Krasny Borin asemia.

RINTAMAKARKURUUS

SAKSAN ARMEIJASSA KASVAA

Viime aikoina on havaittavissa rintamakarkuruuden lisääntymistä Saksan armeijassa. Hiljattain tuotiin Saporoshjen kaupunkiin 2.000 saksalaista rintamakarkuria S.S.-joukkolaisten saattamina. Dnjeopetrovskin sotilasvankilassa on yli 600 rintamakarkuria, jotka on pidätetty toukokuun

aikana. Stalinossa saksalaisen varuskunnan päällikkö antoi päiväkäskyn, jossa paikallista väestöä uhataan kuolemanrangaistuksella, jos se piilottaa saksalaisia ja romanialaisia rintamakarkureita. Taganrogissa ilmoitetaan radioitse joka päivä joukko-osastoista karanneiden sotilaiden nimiä ja tuntemerkit.

Tappiomielialat kasvavat Saksassa

„Saksa ei pysty kauan tekemään vastarintaa“

Sotavangiksi joutuneet 55. saksalaisen pommituskaaderin lentäjät Johan Bos ja Eberhard Rode kertovat:

„Tappiomielialoja ilmenee lentäjienkin keskuudessa. Kaikille on jo selvää, että Saksan armeijan on pian käytävä sotaa kahdella rintamalla, ja juuri sitä on Saksassa aina eniten pelätty.

Saksan virallisissa piireissä tosin väitetään vieläkin, että toisen rintaman muodostaminen Euroopassa ei ole mahdollista. Mutta sellaiset mielipiteet eivät enää saa kannatusta. Nuo samat viralliset piirithän ne vakuuttivat, että saksalaiset joukot ottavat Stalingradin eivätkä luovuta Tunisiaa. Sekä selustassa että rintamalla on havaittavissa levottomuutta. Saksa ei pysty kauan tekemään vastarintaa“.

„Venäjä on voittamaton“

Sotavangiksi antautunut Saksan armeijan 257. jalkaväkidivisioonan 466. rykmentin jefreitteri Walter Z. kertoo:

„6. saksalaisen armeijan tuho Stalingradin luona avasi monen

silmit ja osoitti, että Venäjä on voittamaton. Ennen pänättiin saksalaisten päähän, että Saksan on alistettava valtaansa kaikki kansat.

Viime aikoina Saksan propaganda on ottanut uusia muotoja. Nyt sanotaan, että valloitetut alueet on pidettävä hinnalla millä hyvänsä. Mutta rintamalla olleet sotilaat ymmärtävät, että heiltä vaaditaan mahdottomia.

Äskettäin Saksa sai Afrikassa vielä yhden suuren iskun, eli niin kuin meillä sanotaan — „Tunisgradin“. Monet sotilaat näkevät nyt, että Saksa on joutunut umpikujaan eikä mikään enää voi pelastaa Saksan armeijaa häviöltä“.

„Saksalaiset ovat levottomuuden ja masennuksen vallassa“

Fascistinen lehti „Strassburger Zeitung“ on julkaissut hitleiriläisen johtomiehen Wagnerin puheen Mannheimissa. Tuossa puheessa, joka uhkui pelkoa ja levottomuutta, Wagner mainitsi, että „monet saksalaiset ovat levottomuuden ja masennuksen vallassa“.

KOTIRINTAMAN KURJUUS

Sotavangiksi joutunut JR 10 3. komppanian sotamies Heimo Salminen kertoo:

„Suomen lehdistä kirjoitellaan kauniita kuvauksia rintamamiesten perheiden huoltamisesta.

Itse asiassa ei valtion puolesta annettu avustus riitä edes nälkäannosten ostamiseen.

Lomalla ollessani tulin hyvin useasti näkemään rintamamiesten vaimoja ravintoloissa saksammiin ja muiden selustasankarien seurassa. Suuri osa näistä vaimoista on ollut pakotettu pistämään lapsensa lukan taakse ja lähtemään lisäansiolle itsensä ja lapsensa elättämiseksi.

Viime aikoina ovat prostituutio ja sukupuolitaudit Suomen kau-

pungeissa suuresti lisääntyneet, mikä johtuu saksalaisten edesottamuksista ja kurjuuden lisääntymisestä naisväen keskuudessa.

Nähdessäni kotirintaman kurjuuden, hallitusherrain kieryyden, saksammiin sekä muiden selustasankarien irstailut, minun teki mieli lähteä kotirintamalle ja ase kädessä saada siellä aikaan järjestys. Mutta sitä varten vaadittaisiin järjestyneisyyttä rintamamiesten keskuudessa. Useat sotamiehistä yhä vieläkin antavat upseerien vetää itseään

Ansaittu ...

(Jatkoa 1. siv.)

välttyäkseen pistämästä siitä tuppeen.

Mutta lahtari-sammakko pöykeilee vielä. Waldenit ja muut tukkikapitalistit eivät tahtois erota Neuvosto-Karjalan metsärikkauksista. Totta on, että he eivät enää haaveile uusista valloituksista. Mutta heillä riittää vielä pöyhkeyttä unelmoida siitä, että heidän voi onnistua pitää jo anastamansa pala, jos ei kokonaan, niin ainakin osaksi. Tässä hullussa luulossa he nimittävät nyt rosvoseikkailunsa pitkittämistä „puolustussodaksi“.

Kaikille niille, joilla vielä on halua tarrautua tuohon pelkurimaiseen verukkeeseen, niin sanottuun „puolustussotaan“, kaikille Mannerheimin armeijan sotilaille tulkoon sanotuksi kerta kaikkiaan:

Pois ne luulot, että teidän käsiinne jää tuumaakaan neuvostovallelle kuuluvaa maata!

Pois ne luulot, että te saatte vielä pitkää aikaa jatkaa anastetun maa-alueen niin sanottua „puolustusta“!

Neuvostoliitolle kuuluvien alueiden puolustaminen on Punaisen armeijan asia. Kaikkia kutsumattomia „puolustajia“, muukalaisia anastajia ja vainolaisia, sellaisia kuin te ja teidän saksalaiset „aseveljenne“, odottaa Neuvostomaalla ainoastaan kuolema, kaikkien niiden surmaaminen, jotka eivät ole ajoissa lähteneet pois Neuvostomaasta kamaralta tahi laskeneet aseitaan.

huulesta, kaatuen herrojen tykin ruokana.

Ollessani partioretkellä, minä en avannut tulta, vaan käytiin tilaisuuksissa, kun löydettiin tällaisia, jotka eivät olleet muuta kuin hoettu pois siitä, mitä saksammi on tehnyt hyväksin. Sitäpaitsi olen lohdutautua sillä, että olen tässä ole muuta kuin hoettu pois siitä, mitä saksammi on tehnyt edellä. Tiedetäänhän, että saksammi on toimituksellisesti kokenut kymmenen kertaan Punainen armeija on „loherain sakkia, joka vie Suomen kansan perikatoon“.

Pennasen pataljoonan herrat

varastivat sotamiestensä rommin

TOTUUS KAMMOTTA
„ASEVELILIITON“
VISKAALEITA

Pioneeripataljoona 34:n sotamies Osmo Juhani Härmä, kotoisin Kemistä, kertoo:

Huhtikuun 25 päivänä tuli meille korpraali Sakari Lipposen kina „Aseveliliitosta“. Lipponen, joka on kiivas suojeluskuntalainen, kehuskeli aseveliliitosta, väittäen siitä olevan hyödyllistä työläisillekin. Sellainen puhe minua. Sanoin, että kyllä meidän on oltava „hyödyllisiä“ työläisille. Talvisodan aikana annettiin hiukan avustusta sotamiesten perheille. Mutta nyt loputtua ei työläisiä muistakaan, paitsi sen verran, että talvisodan aikana annettu „avustus“ karhuttiin heiltä tylästi taakseen, ja entiseen tapaan alettiin asettaa työläisiä linnaan, kaitailemaan verukkeita keksien.

Sanoin Lipposelle vielä: „Jos ei ole suojeluskuntalaisia olisi, niin ei meillä nyt sotaa olisi“.

Se oli jo liikaa aseveliviskauksia. Minut kutsuttiin kahden kuukauden komppanian ko-

(Jatkuu 4. siv.)

Punaisen armeijan vangiksi antautunut everstiluutnantti Pennasen pataljoonan 2. komppanian 2. joukkueen entinen sotamies Martti Ilmari Montonen, kotoisin Tuusniemeltä, kertoo:

„Sotamies, joka joutuu olemaan kaukana Lapin tuntureilla, tarvitsee voimakkaan ruoan ja hyvän vaatetuksen, kyetäkseen taistelevaan siellä vallitsevaa kylmyyttä vastaan. Meillä Pennasen pataljoonassa ei ollut näitä edellytyksiä. Pehmeätä leipää saimme 400—500 grammaa päivää kohden. Leipään oli lisätty jotain korviketta, joten se ei ollut puhdasta. Leipä annettiin viikoksi kerrallaan. Niinpä useat olivatkin 3—4 päivää viikossa kokonaan leivättä. Keittoruokaa saimme vain kerran päivässä ja silloin, kun oltiin „rajalla“, ei siitä saatu ollenkaan.

Rommia meille piti tulla 200 grammaa viikossa. Mutta harvoin me sitä saimme. Sen joivat herrat: pataljoonan komentaja everstiluutnantti Pennanen, 2. komppanian päällikkö luutnantti

Olkko, (joka muuten on äärettömästi olevinaan), rajavartio-komppanian päällikkö kapteeni Keränen (rapajuoppo), kranaatinheitinkomppanian päällikkö luutnantti Kiljander ja muut upseerit yhdessä niiden 5—6 lotan kanssa, jotka pataljoonassa olivat.

Vaatetus meillä oli vanha ja resuinen. Talvelle lähettäessä ei saatu edes ehyitä vaatteita, puhumattakaan uusista. Sanottiin, että Suomessa niitä ei ole enää varastossa. Esikuntakomppanian jääkärijoukkueen kolme sotamiestä palelutti pahasti itsensä. Puhtaat aluvaatteet saadaan pataljoonassa 1 1/2—2 kuukauden kuluttua.

Pataljoonan keljuihin viskaleihin ei ole vielä sovellettu korpilakia, mutta ei siihenkään enää kauan kestä, sillä tilanne on sietämätön. Tyytymättömyys sotamiesten keskuudessa kasvaa. Saavat siinä hallitusviskaalikin kuulla kunniansa. Kyllä nekin saatanat osaavat järjestää kaikenlaisia Suur-Suomi-toilauksia, mutta eivätpäs osaa ruokkia ja vaatettaa sotamiehiään, sanovat pojat“.

FÖRSKOTTI ON SULOISTA MUTTA SITTE SE KIRVELEE

Lehtemme viime numerossa kerroimme, miten „Helsingin Sanomat“ nautti ennenaikaista voittonsa „valloittaen“ yhdellä kymmenitaisella Stalingradin syyskuun 16 päivänä 1942.

Helsingin Sanomat saa nyt nähdä, miten parhaiten taistellaan (luvaton voitonheikuman) voittamalla kirveleviä haavoja ja muistella, että on se josta on tullut hyväksin. Sitäpaitsi olen lohdutautua sillä, että olen tässä ole muuta kuin hoettu pois siitä, mitä saksammi on tehnyt edellä. Tiedetäänhän, että saksammi on toimituksellisesti kokenut kymmenen kertaan Punainen armeija on „loherain sakkia, joka vie Suomen kansan perikatoon“.

han siellä, kuinka „itse“ Hitler lokakuun 3 päivänä 1941 „il-

moitti“ puheessaan, Neuvostoliittoa tarkoittaen:

„Minä ilmoitan vasta tänään, sillä tänään voin sen sanoa — tuo vihollinen on jo lyöty eikä se enää koskaan siitä nouse“.

Kaksi kuukautta sen jälkeen „lyöty“ Punainen armeija nousi, siirtyi hyökkäykseen ja ajoi Hitlerin laumat karkuun Moskovan edustalta.

Syyskuun 30 päivänä 1942 Hitler taaskin „valloitti“ Stalingradin sanoen:

„Me otamme Stalingradin, ja maailma voi olla varma siitä, että kukaan ei voi meitä pakottaa sieltä lähtemään“.

Ei kukaan muu kuin Punainen armeija pakotti suurimman

osan Stalingradin „valloittajista“, yhteensä 240.000 miestä, lähtemään — haudan tuolle puolen, 91.000 miehen antautuessa vangiksi.

Niin saksammi on otettu ja otetaan luulot pois aina ja joka paikassa, missä se nauttii förskottina luvaton voitonriemua. Saksammiin suomalaisilta apureilta on jo otettu pois „Suur-Suomi“-luulot. Niiltä otetaan ennenpitkää pois sellaisen luulon viimeinen tynkäkin, että he voisivat pitää tuumaakaan Neuvostovallelle kuuluvaa maata.

Se suomalainen sotamies, joka aikoo vielä odottaa lähenevää tilinteon hetkeä eikä ryhdy toimenpiteisiin oman henkensä pelastamiseksi, muistakoon suomalaisista sananlaskua:

„Kokenut kaikki tietää, mutta vaivanen se, joka kaikki kokee“.

Hätähuutoja Saksasta ja Italiasta

Ääni on Jaakopin, mutta kädet ovat Esaun

Saksan ja Italian sotateollisuuskeskusten pommitukset eivät miellytä hitleriläisiä. He ovat saaneet kokea omissa nahoissaan, että ovat joutuneet ilmasodassa alakynteen. Heissä on yhtäkkiä herännyt „ihmisrakkauden“ ja säälin tunne — itseään ja tuhottuja tehtaitaan kohtaan. He ovat alkaneet vaatia ilmasodan kieltämistä.

Saksalaiset tietävät, että heidän „ihmisrakkauttaan“ ei kukaan ota vakavalta kannalta. Siksi he huutavat apua Espanjan lehdistön kautta. Espanjan „puolueettomat“ fascistit vaativat Saksan kaupunkien ilmapommitusten lopettamista.

Englantilainen lehti „Star“ sanoo tuosta vaatimuksesta, että se on

„espanjan kieltä saksalaisella nuotilla“.

Toisin sanoen: Ääni on Jaakopin, mutta kädet ovat Esaun.

„Star“ muistuttaa, että kenraali Franco vaikei vuonna 1936—38, kun saksalaiset lento-

koneet pommittivat tasavaltalaisen Espanjan kaupunkeja.

Espanjan fascistit olivat hiljaa silloin, kun saksalaiset pommitajakoneet kohdistivat raivokkaan vihansa Varsovaa, Rotterdamia, Belgradia ja Englannin kaupunkeja vastaan, samoin kuin silloinkin, kun Göring 1940 uhkasi heittää Lontoota vastaan 3.000 pommituskonetta yhdellä kertaa.

„Times“-lehti sanoo:

„Sekä Berliinistä että Roomasta kuuluu hätähuutoja pommitusten johdosta. Italia määkii kuin teuraaksi vietävä lammis. Mussolini on nähtävästi unohtanut Abessinian ja sen, että hän 1940 pyysi Saksalta kunniaa saada osallistua Lontoon pommituksiin“.

Natsirolistojen hätähuudot, heidän käskyläistensä naurettavat vaatimukset „ilmasodan lopettamisesta“ osottavat, että ilmasota saavuttaa tarkoituksensa ja tekee yhä kipeämpää sekä Saksan että Italian fascistikonnille.

SAKSALAISKÄTYRIT AHTAALLE

Tukholmassa on paljastettu salainen järjestö, joka värvää ruotsalaisia Saksan ohranan „SS“-joukkoihin. Ruotsin poliisi on tehnyt tarkastuksen tuon järjestön huoneistossa. Paljastetun

järjestön johtajana on Saksan alamainen von Kuhn, joka on tunnustanut päättäneensä Saksan ohranan, Gestapon erikoiskoulun. Hän asui Ruotsissa väärällä passilla.

Totuus kammottaa ...

(Jatkoa 3. siv.)

mentajan kapteeni Halosen luokse tutkittavaksi. Sanoin Halosellekin, että „olen vain senverran työmies, että kehtaan sanoa asiat halki niinkuin ne ovat“. Toukokuun 11 päivänä olin jo sotapoliisien kuulusteltavana ja seuraavana päivänä minut luvattiin viedä kenttäoikeuteen totuuden puhumisesta.

Mutta minä olin jo pitemmän aikaa hautonut mielessäni ajatusta karata venäläisten puolelle. Ja nyt panin aikeeni täytäntöön.

Myöhään illalla sain sopivan tilaisuuden karata, kun vartiomies meni klosettiin. Menin komppaniaan, josta otin ratsun ja lähdin sillä linjoja kohti. Lähellä linjoja jätin hevosen. Tunsin hyvin miinakentän, josta ainakin 80 prosenttia miinoista oli jo räjähtänyt. Sivuitin onnellisesti etulinjan ja tulin venäläisten puolelle. Niin minä pelastin henkeni, vaikka olinkin sanonut aseveliviskaaleille totuuden päin naamaa“.

Sotamies Korppilaa kaduttaa

kun ei antanut saksannille kuulaa kalloon

Punaisen armeijan vangiksi antautunut everstiluutnantti Pennasen pataljoonan entinen sotamies Eeti Matti Korppila, kotoisin Inarin pitäjän Menesjärven kylästä, kertoo:

„Ivalossa menin saksammiin käämpään, tarkoituksella ostaa tupakkaa. Saksammit eivät tupakkaa antaneet, vaan sensijaa yksi niistä rupesi häättämään minua pistoolilla ulos käämpästä. Peräännyin ja kun pääsin ovesta ulos portaille, niin vedin saksammiä silmien väliin, että se lensi nurinniskoin porraspöydän ja jäi siihen tähtiä lukemaan pöykerryksissä. Lyöntini oli hyvä, mutta sittenkin minua kaduttaa, kun en siepanut pistoolia ja antanut sille roistolle kuulaa kalloon“.

— Menkoot muut minne tykkää, me mennään metsäkaartiin.

SOTILAAN ÄÄNI

N:o 48
1943

RINTAMALEHTI

Torstaina
kesäkuun 10 pnä

Eläköön metsäkaarti!

Metsäkaarti elää ja vaikuttaa. Pojat voivat hyvin ja parta kasvaa. He nauttivat täysin siemauksin vapaudestaan, päästyään irti santsareitten ja muiden keljujen viskaalien holhouksesta.

Viime aikoina meillä on ollut tilaisuus esittää monilukuisten Suomen armeijasta karanneiden ylijohtajien sekä sotavankien antamia mielenkiintoisia ja arvokkaita tietoja metsäkaartilaisien elämästä eri puolilta Suomea. Olemme kertoneet Kolarin „motista“, Euran „mettäkomppaniasta“, Multian metsäkaartista, Rautavaaran reippaista rintamakarkureista j.n.e. Sotavanki Alpo Virtanen mainitsee lehtemme tässä numerossa Kittilän ja Sodankylän metsäkaarteista sekä kuuluisan „läskikapinan“ kunniakkaan muiston säilymisestä Perä-Pohjolan poikien keskuudessa.

Kaikesta näkyy, että metsäkaartiliiike on tänä vuonna monin kerroin voimakkaampi ja laajempi kuin viime kesänä. Tietoja metsäkaartin toiminnasta saapuu nyt runsaasti joka puolelta Suomea: Turun puolesta, Satakunnasta, Perä-Pohjolasta, Pohjois-Hämeestä, Savon sydäimestä, Uudeltamaalta j.n.e. Sotavangit tietävät kertoa kokonaisuuden johdosta on siellä täällä upseereitakin, luutnantteja ja vänrikkejä.

Metsäkaartiliiikkeen ja yleensä rintamakarkuruuden valtava lisääntyminen ja laajentuminen viime kesään verrattuna on hyvin ymmärrettävä asia. Viime kesänä vielä antoi moni mies saksalaisten rintamalla saavuttamien tilapäisvoittojen johtaa hämään harhaan. Moni salli hitleriläisten rehenteiden ja leuhkijain vetää itseään huulesta.

Nyt on kaikki aivan toisin. Stalingradin katas-trofi, Rommelin armeijan lopullinen karkoittaminen Pohjois-Afrikasta ja muut viime kuukausien aikana sattuneet sotatapahtumat ovat saattaneet suomenkset putoamaan suomalaisten sotilaiden sil-

mistä. Yhä suuremmat joukot näkevät nyt selvästi sen totuuden, että voitto tässä sodassa kuuluu Neuvostoliitolle ja sen liittolaisille.

Suomi on jo itse asiassa hävinnyt sotansa. Kovaonnisten mannerheimiläisten seikkailijain valloitus-sodan lopullinen romahdus on nyt aivan läheisen ajan kysymys.

Tämä tietoisuus se on, joka nyt antaa aivan erikoista pontta metsäkaartin toiminnan vilkastumiseen. On parempi lähteä itse omasta tahdostaan, ennenkuin pitää itkeä ja lähteä, tahi lähteä pää kainalossa. Metsä pitää huolen pojistaan paremmin kuin rytiläis-mannerheimiläinen „kruunu“. Metsäkaartissa tulee mainiosti toimeen syksyyn saakka metsänriistalla ja vedenantimilla sekä viholliselta, saksalaiselta kaapatuilla muonavarastoilla. Ja kaikkein arvokkainta on se, että siellä säilyttää päänsä, jää henkiin. Ja syksyn tullen, jollei aikaisemmin, karkaavat loputkin miehet rintamalta, sillä sellaisia hoopoja ei olekaan, jotka rupeavat vielä kolmatta talvea hävittyä sotaa jatkamaan. Näin järkeilevät metsäkaartiin lähtijät, ja tuossa järkeilyssä on vinha perä.

Vielä toistaiseksi tapahtuu Mannerheimin armeijan sotilaiden karkaaminen metsäkaartiin yksitellen ja pienin ryhmin. Mutta tulee aika, jolloin suomalaiset sotilaat lähtevät pois rintamalta komppanioin, pataljoonin ja kokonaisin rykmentein. Mitä pikemmin he päättävät ryhtyä sellaiseen joukkotoimintaan, mitä pikemmin he kieltäytyvät tottelemasta Saksan kätyreitä, jotka pitkittävät ja venyttävät toivotonta, hävittyä sotaansa, sitä parempi heille itselleen, sitä parempi kansalle.

Autuas on se suomalainen sotilas, joka vielä hyvän sään ollessa oivaltaa totuuden, josta ei päästä yli eikä ympäri: Elävänä pääsee Neuvostomaalta lähtemään se, joka lähtee itse. Se, joka tavataan ase kädessä, on kuoleman oma.

SUOMALAISET SOTILAAT!

Lähtiessänne metsäkaartiin, ottakaa mukanne aseet ja mahdollisimman paljon ampumatarvikkeita! Te voitte tarvita niitä vapautenne puolustamiseksi.

LEVOTTOMUUS VALLITSEE KOTIRINTAMALLA

„KYLLÄ SAISI LOP-PUA TAMÄ SOTA“ Alikersantti Matti Kiiskilälle, 1 Kpk 4174, kirjoittaa Oili Kiiskinen, Tiensuu, Kiiskilä:

„Kyllä saisi pian loppua tämä sota. Kaikki miehet kuolee. Kuka nyt työt tekee, kun kaikki ovat menneet ja osa jää invalidiksi“.

„ON TÄMÄ MAAILMA MALLISSAAN“ Sotamies Toivo Väisäselä, 9 Kpk 5311 C, kirjoittaa hänen serkkunsa Tyyne Väisänen, Kuusamon Poussunkylän Teerirannasta:

„Kyllä niitä tulee taas sotaorpoja ja -leskiä. On tämä maailma mallissaan. Kyllä tuntuu ikävälle kuulla niitä uutisia. Maataloustöitä täällä on koetettu tehdä, vaan eipä siitä tahdo tulla mitään, kun ei ole monessakaan talossa miestä“.

„PALJONKO VIELÄ JÄÄKÄÄN, JOS SOTA JATKUU“ Korpraali Tauno Honkoselle, 9 Kpk 5042, kirjoittaa Saara Muhonen, Karstula, Vihtalahti:

„Kyllä niitä on taas paljon poikiamme jäänyt palaamatta tämänkin kahakan aikana. Paljonko vielä jääkää, jos sota jatkuu“.

„EI MUUTA KUULE KUIN ITKUA JA VALITUSTA“ Urjalasta kirjoittaa muuan Meeri Jussi-nimiselle ystävälleen:

„Täällä on niin hirveän ikävää, että et voi kuvitella. Ei muuta kuule kuin itkua ja valitusta, kun kaikki pojat on viety sotaan, ja sen tietää, etteivät palaa koskaan“.

„KAIKKI TUNTUU TOIVOTTOMALTA“ Reserviläiselle Hjalmar V. Sällströmille, 1 Kpk 1479, kirjoittaa Toini Sällström Nikkilästä:

„Olen odottanut tähän asti sinua, vaan en enää osaa odottaa, kun et taida koskaan tulla sieltä. Kaikki tuntuu toivottomalta. Kaikkei on hirvittävän kallistakin, että ei rahat riitä“.

„KUINKA KAUAN TÄTÄ VIELÄ KESTÄÄ“ Alikersantti Jaakko Ikäläiselle, 3 Kpk 4462, kirjoittaa Martta Tenhunen Myllykoskelta:

„Kuinka kauan tätä vielä kestä? Eikö Suomen kansa ole saanut jo tarpeeksi kärsiä? Milloin onkaan sen kärsimysten mitta täysi?“

Suomalainen sotilas! Hätä ja kurjuus kotirintamalla kasvaa. Siellä vallitsee epätoivo, itku ja valitus. Syy ei ole ainoastaan Suomen hallitusherrojen, jotka pohjattomassa saaliinhimossaan ovat syösseet Suomen Hitlerin hävittyyn sotaan. Syy on myöskin sinun, joka et ole uskaltanut nousta puolustamaan itseäsi, perheesi ja kansasi elämisen oikeutta Mannerheimia ja muita yhtä tunnettuja kuin kovaonnisiakin valloitusseikkailijoita vastaan. Niin kauan kuin sinä tottelet sotahullujen käskyjä, edistät sinä perheesi ja kansasi syöksemistä yhä syvemmälle kurjuuden kuiluun.

Sotavankien ja yllioikearten nimiä ei julkaista ilman heidän suostumustaan.

Suosikit etutilalla lomien saannissa

„Ei niin pahaa, ettei yhtään hyvää“

Stm. M. Tanskanen

JR 101:n 21. pataljoonan esikuntakomppanian entinen sotamies Mauno Bernhard Tanskanen, kotoisin Helsingistä, kertoo:

„Lomien saanti on edelleenkin keljujen viskaalien mielivallan varassa. Komppanian päällikkö vänrikki Helo antaa lomia etupäässä suojeluskuntalaisille ja muille suosikeilleen, jotka matkivat hänen edessään, tekevät hänelle kaikenlaisia pikkupalveluksia, joista suoraluontoiset miehet sanovat: „Ei minun luonnollani“. Nämä suosikit saavat useammin ja pitempiä lomia kuin toiset, vaikka he olisivat kuinka lyhyen matkan takaa.

Tällainen suosikkijärjestelmä jurppii poikia pirusti ja kohottaa oikeutettua vihaa komppanian päällikköä ja suosikeita kohtaan. Mutta ei niin pahaa, ettei yhtään hyvää. Mitä enemmän herrat keljuilevat lomajutussa, sitä pikemmin pojat tulevat huomattamaan, että lomia ei kannata pyytää, vaan on lähdeittävä itse omin luvun ja joukolla“.

Suojeluskuntalaisia vihataan

„Ne on kaikki tapettava“, sanovat sotamiehet

Stm. Osmo Härmä

Pioneeripataljoona 34:n sotamies Osmo Juhani Härmä, kotoisin Kemiästä, kertoo:

Meidän pataljoonaan on solu- suuri määrä Puolangalta tulleita suojeluskuntalaisia. Pataljoonan suojeluskuntalaisten välillä on yhä kireämmäksi. Viha suojeluskuntalaisia vastaan kas- Ne roistot on kaikki tapet- te, sanovat pojat. Meidän pa- taljoonassa ei suojeluskuntalai- ta ole vielä annettu selkään, uskon senkin ajan pian tu- tta. Pelkäävät ne sitä itsekin, ne koettavat salata, että suojeluskuntalaisia. Se ei onnistu, sillä kyllä ne käyttäytymisestään. Ne puolustella ja silitellä komppanian konnantoita. Ne on „isänmaallisia“, koettavat vihaa venäläisiä vastaan, heidän kaikkia herrojen pro- davalheita.

Suojeluskuntalaisen tuntee ha- man. Se haisee sakemännille“.

PERÄ-POHJOLAN METSÄ-KAARTI

„Läskikapinan“ muisto elää

Kaukana Perä-Pohjolassa, Luttojoen varrella toimi- van Pennasen pataljoonan 2. komppanian alikersantti Alpo Virtanen, kotoisin Kärkölästä, kertoo:

„Meidän pataljoonan miehistö on pääasiassa perä-pohjolaista — Lapin läänin poikia. Pojat kerto- vat, että heidän kotipaikkakunnil- laan eri puolilla Lapin lääniä toi- mii suuria metsäkaartilaisosasto- ja. Niitä on Kolarissa, Kit- tilässä, Sodankylässä y.m. paikkakunnilla. Erikoisesti puhuttiin Kittilän seutuvilla toi- mivista metsäkaartilaisosastoista, jotka ovat hyvin varustettuja. Kuten pojat kertoivat, ovat Kit- tilän kunnan poliisit ja suojelus- kuntalaiset tehneet monta yritystä metsäkaartilaisosastojen tu- hoamiseksi, mutta eivät ole saa- neet mitään aikaan. Pojat eivät tienneet yhtään tapausta, että po- liisit ja suojeluskuntalaiset olisi- vat saaneet metsäkaartilaisia

kynsiinsä tai löytäneet heidän tukiasemiaan.

Pataljoonan poikien keskuu- dessa saa metsäkartiajatus yhä suurempaa kannatusta. Tyyty- mättömyys huonoon ruokaan ja kurjaan vaatetukseen sekä kel- juihin upseereihin, jotka säännö- lisesti varastavat pojille kuulu- vat rommiannoksetkin, on niin suuri, että en luule kestävän kauankaan, ennenkuin pataljoo- nassa pannaan töpinäksi.

Poikien kesken on paljon pu- hetta vuonna 1922 puhjenneesta „läskikapinasta“, jossa Perä-Poh- jolan raatajat joukkotoiminnal- laan tekivät hyvin lyhkäisen lo- pun herrojen keljuilusta. Hyvin monet valmistautuvat käytännö- lisesti metsäkaartiin lähtöön. Metsäkaartiin men- nään ja pannaan hyrs- kyn myrskyn, ja näyte- tään herroille, ettei me olla sen huonompia kuin isämme kää, sano- vat pojat“.

SAKSALAISET OVAT JÄRJESTÄÄN VARKAITA,

SANOO SUOMALAINEN SOTAVANKI

Eräs Perä-Pohjolan mies kertoo:

„Saksalaiset — eli sake- mannit, kuten niitä pohjois- Suomessa sanotaan — ovat iljet- täviä olentoja. Ne ovat järjes- tään varkaita. Minä muistan ta- pauksen, jolla oli hyvin järkyttä- vä vaikutus. Ivalon asukkaat oli- vat varanneet talveksi hevosia varten heiniä ja olkia, samoin myös asuinhuoneita varten polt- topuita, jotka oli jo valmiiksi pilkottukin. Mutta sakemannit, kulkiessaan Ivalon kautta Petsa- moon, ryöstivät väestöltä ilman mitään sääliä kaikki heinät, ol- jet ja puut. Eikä tässä vielä kaikki. Ne varastivat vielä kir- veet, sahat y.m. taloustavaroita,

kaiken mikä vain oli vähänkin niiden käsien ulottuvilla.

Sakemannit ovat Suomessa muutenkin alinomaisena vitsauk- sena. Ne raiskaavat ja häpäisevät rintamamiesten vaimoja ja mor- siamia. Ne raiskasivat m.m. mei- dän komppaniassa palvelleen ali- kersantti Heikki Helistön nuoren vaimon Kolosjoella.

Sellaisia ovat sakemannit, ja niiden puolesta meitä pakoite- taan vielä tappelemaan. Minä tein omalta kohdaltani lopun tuosta häpeästä ja antauduin Pu- naisen armeijan vangiksi. Niin kehotan toisiakin suomalaisia so- tamiehiä tekemään. Ei kannata uhrata päätään tuollaisten rois- tojen puolesta“.

VANHOJA =
= TUTTUJA

Se, joka vielä nytkin aikoo
taa vakavalta kannalta noiden
herrojen tämänpäiväisen leu-
kimisen, on sellainen löylyny-
mä, jota ei millään pillereillä
paranneta.

Moni sotamies elää toivossa päästä edes juhan-
kaksiksi **lomalle** kotona käymään. Mutta harva
on se tavallinen kuolevainen, kansanmies, joka lo-
ma pääsee. Viime aikoina Punaisen armeijan
miehille tulleet moniluokkaiset yliloikkarit ja sota-
pöytä kertovat yhtäpitävästi, että lomakysymyk-
sistä rehellä entistä räikeämpi suosikkijärjestel-

JUHANNUKSEKSI KOTIIN!

AMERIKAN SUOMALAISET

vaativat Yhdysvaltain ja Suomen välisen katkaisemista

NEW YORK. Amerikan suomalaisten ammattiliittojäsenten komitea kehottaa amerikkalaisia kannattamaan äskettäin julkaistua 220 huomattavan amerikkalaisen toimihenkilön kirjelmää, jossa vaaditaan Yhdysvaltoja viipymättä katkaisemaan suhteensa Suomeen ja julistamaan sille sodan.

Komitean lausunnossa sanotaan, että „amerikkalaiset tuntevat yhä vieläkin syvää myötätuntoa Suomen kansaa kohtaan, mutta he eivät halua pitää yhteyttä Suomen hitleriläis-mielisessä hallituksessa istuvien rikollisten ja seikkailijoiden kanssa. Suomen kansan on annettava ymmärtää, sanotaan lausunnossa edelleen, että se voi ansaita vapauttarakastavien kansojen ystävyyden ja kunnioituksen vain siinä tapauksessa, että se norjalaisten veljiensä tavoin liittyy yhteiseen taisteluun Euroopan orjuuttajia vastaan ja ottaa kantaakseen oman osansa vapauden puolesta käytävän taistelun taakasta“.

Huomauttaen, että Suomen sosialidemokraattisessa puolueessa on „käynnissä taistelu Tanneria vastaan, koska hän on kiinteässä yhteistyössä Rydin ja muiden Suomen kavaltajien kanssa, jotka ovat antaneet Suomen Hitlerin käsiin“, komitea lausuu: „Jos Amerikka tulee noudattamaan tiukempaa politiikkaa Suomeen nähden, niin se jouduttaa demokraattisten voimien kasvua Suomessa. Amerikan sodanjulistus tulee paljastamaan Suomen hallitusherrain, Mannerheimin ja Rydin valheen, kun he sanovat käyvänsä muka „riippumattomasta“ sotaa; se myöskin tulee heikentämään sitä apua, jota Suomi antaa Hitlerille sekä edistämään Suomen irrottamista sodasta“.

ENGLANTI JA AMERIKA

valmistavat 3 kertaa enemmän laivoja kuin menettävät

Suomen sotapropaganda on moneen kertaan toistanut sitä hitleriläisten keksimää juttua, että Saksan sukellusveneet muka hukuttavat niin paljon liittoutuneiden laivoja, ettei uusia ehditä vastaavassa määrin rakentaa tilalle.

Että se on sitä tavallista tyhjällä leuhkimista kuin Hitlerin propaganda yleensä, todistaa Englannin pääministerin Churchillin äskettäin alahuoneessa pitämä puhe.

Käsittellessään kysymystä sukellusveneistä Churchill lausui:

„Numerot meidän menetyksistämme ovat tuntuvasti pienemmät kuin me pelkäsimme, mutta laivarakennus on huomattavasti ylittänyt Amerikan kansan hyväksymän jättiläisohjelman. Tämän vuoden toukokuun oli vuoden 1941 lopulta lähtien parhaimminkin kuukausi han-

kintojen suhteen, jotka on onnellisesti saatettu saarellemme. Meidän ja amerikkalaisten rakentamat uudet laivat ylittävät menetyksemme enemmän kuin 3:1“.

TANSSIKIELTO

ei koske saksanneja eikä heidän „kissanpentujaan“

Sotamies Pentti Metsolalle, 1 Kpk 4116, kirjoittaa Lahja Pauku, Hyvinkää, Seurakatu 1:

„Meillä oli suuret tanssiaiset, joihin äiti ja isäkin ottivat osaa. Minun parinani oli yksi saksalainen. Hän on opettanut minulle wienervalssia ja swingiä. Päivällä olimme neljä tuntia hänen kanssaan soitelemassa. Meillä oli ihanaa! Tänään tulee hän taas meille ja soitelemme myös sitten.

ILMASOTA

Churchillin lausunto

Palattuaan äskeiseltä matkaltaan Washingtonista ja Pohjois-Afrikasta Iso-Britannian pääministeri Churchill lausui puheessaan alahuoneessa:

„Vihollinen, joka luuli, että ilmasta tulee hänen voittonsa ase, huomaa nyt, että ilma onkin hänen häviönsä ensimmäinen aiheuttaja. Minun täytyy antaa selvästi ymmärtää, että mitä tulee Englannin ja sen dominiionien hallituksiin sekä Yhdysvaltain ja Neuvostoliiton hallituksiin, niin mikään ei saa meitä luopumaan pommituksistamme eikä aikomuksestamme toteuttaa vihollistemme täydellinen tuhoaminen ilmapommitusten avulla, kaikkien muiden taistelutapojen lisäksi.

Nyt, kun tämä sodan muoto, jonka avulla vihollinen yritti saavuttaa maailmanherruuden, on selvästi kääntynyt heitä vastaan, he päästävät ilmoille kovaa ääniä häitä- ja paheksumishuutoja. Me näemme noissa häitä- ja paheksumishuodoissa ainoastaan tyydyttävän osoituksen meidän hyökkäyksemme tehon lisääntymisestä“.

Kivaa!!! Minä luulen, että en voi vastustaa kiusta. Tuo saksalainen antoi minulle lempinimen kissanpentu. So-
*
Rintamamiehille sanotaan, että kotirintamalla vallitsee tanssikielto. Lahja Paukun kirjelmästä näkyy, että tanssikielto ei koske ainakaan saksanneja eikä tuollaisia naikkosia, jotka eivät voi vastustaa kiusta...

Hei, hauskasti kaartissa eletään...

METSÄKAARTIN KUULUMISIA

Kyllä kaartin pojat voivat
kuin ruusut vihannoivat.
Ei täällä murhett'
ollenkaan,
kun riemull' lauletaan:
Hei hauskasti kaartissa
eletään,
siellä retkeillään aina
myötänään.
Kyllä metsä huolen
pojistaan
pitäpi ainaian.

Ei tuolta Taavetin
kankaalta kuulu
itku eikä nauru,
vaan sieltä kuulupi
pillin soitto
ja rintamakarkurin laulu.
Ei näitä poikia sotahan
viedä,
vaan meitä opetetaan.
Helsingin herrojen
lihamyllystä
ruljanssi lopetetaan.

VIIMEISIMMÄT TIEDOT

JÄRJESTÄ

JR 101:n panssaritorjuntakomppanian sotamies Edvard Laakso, Pyhännän pöytä Tavastkengän kylästä, kertoi:

Kolarissa on toiminut sodan asteen voimakas ja hyvin varustettu metsäkaartilaiskomppania. Tähän komppaniaan kuuluu 10 miestä ja on ne aseistettu konepistoolilla, konekivääreillä, konepanssilla, tulipajorastoilla ja kassakoneilla.

Siviliiviestön taholta avustetaan jatkuvasti metsäkaartilaisia. Pääasiassa ravintonsa he hankkivat metsästelemällä ja kaatamalla.

Sotamies Hietanen muisteli kaihomiellellä niitä aikoja, jolloin hän oli ollut tuossa „Kolarin motissa“, jossa ei ollut mitään vaaraa ja sai viettää kesänsä jorun kauniin järven rannalla.

TURUN PUOLESTA

Eräs sotavanki kertoo:

Turun lähistöllä metsissä piileskelevät rintamakarkulaiset kaappasivat joku aika sitten saksalaisilta 4 säilykkeillä lastattua kuorma-autoa ja useita hevostenkuormia jauhoja. Viisi vastarintaa tehnyttä saksalaista sotamiestä sai surmansa.

TAMPEREELTA

Eräs Puraisen armeijan vanha oleva JR 101 21. pataljoonan entinen sotamies kertoo:

„Tampereen lähistöllä oli joku aika sitten suuri tappelu metsäkaartilaisten sekä suojeluskuntalaisten ja poliisien välillä. Suojeluskuntalaiset ja poliisit yrittivät pidättää metsäkaartilaisia, mutta nämä avasivat vainoojiaan vastaan kovan tulen erilaisista tuliaseista. Tappelu päättyi metsäkaartilaisten voittoon“.

Sanoi,

kun rintamalta karkasi ja metsäkaartiin lähti...

Korpraali Pääkkö:

„Kun prosenttiloma tyssäsi, niin metsästysloma veti“.

Kemin poika:

„Ei tästä pidot parane, jos ei vieraat vähene“.

Halsuan Jooseppi:

„Mä että täältä erkanen, sen katson voitokseni“.

Vampulan mies:

„Arvon mekin ansaitsemme Suomen maassa suuressa“.

Iisalmen Tahvo:

„Mun muistuu mieleheni nyt suloinen Savonmaa“.

Tuntematon sotilas:

„Ei näitä poikia sotahan viijä, vaan meitä opetetaan“.

Suuria voittoja Jugoslavian sisseillä

Yrittäessään tukahduttaa yhä voimakkaammaksi käyvää sissitaistelua Jugoslaviassa saksalais-italialaiset miehittäjät ovat pitäneet siellä lähes 40 divisioonaa miehitysjoukkoja.

Kärsittyään useissa taisteluissa suuria tappioita miehittäjät ryhtyivät tämän vuoden alussa valmistamaan viidettä suurhyökkäystä sissien vapauttamaa aluetta vastaan.

Hyökkäys päättyi miehittäjille suuriin tappioihin. Sissit valtasivat uusia alueita ja aiheuttivat saksalais-italialaisille joukoille huomattavaa mieshukkaa.

Prosorin, Mostarin ja Konitsan alueella lyötiin täydellisesti hajalle italialainen divisioona, joka menetti 2.000 sotamiestä ja 45 upseeria kaatuneina sekä 1.200 sotamiestä ja 20 upseeria vankeina.

Bosanska Krajinan

alueella hyökätessään miehittäjät menettivät 8.000 miestä kaatuneina ja haavottuneina. Sissit ovat tuhonneet 14 hyökkäysvauunua, 2 panssarijunaa, 92 moottoripyörää sekä paljon muuta sotamateriaalia.

Herzegovinassa ja Montenegrossa jatkuvat ankarat taistelut. „Novo Vreme“-lehti kertoo:

„Viime viikkojen aikana sissit ovat lujasti pitäneet käsissään Sandshakia sekä Drinan, Pivan, Taran ja Liman eteläpuolella sijaitsevaa aluetta“. Lehden kertoman mukaan taisteluun sissejä vastaan osallistui saksalaisia joukko-osastoja, m.m. SS-joukkoja, pavelitsilaisia sekä italialaisia ja bulgarialaisia divisiooneja. Miehittäjät ja heidän apurinsa ovat näissä taisteluissa kärsineet suuria tappioita.

EI SE NAURATA...

Mannerheim on käynyt Sveitsissä „parannuksilla“. Tätä taustaa on useimmissa Suomen armeijan korsuissa pohdittu vilkaasti, kantilta jos toiseltakin.

„Miksei se mennyt sinne Saksaan?“ kysyy moni ihmetellen. „Siellähän ne on Wiesbaden, Baden-Badenit ja sen seitsemäkin Badenit. Ja sinnehän se olisi pitänyt karrata koko aika aikojen sitten“.

„Et sinäkään ymmärrä yhtään mitään lääketieteen päälle“, vastaa toinen. „Eihän Saksan maassa saksantautia paranneta. Se joutu äityisi siellä vaan“.

Kolmannet väittävät, että ei se hunsvotti millekään parannuksille mennytkään, se pinnalle vaan.

Neljännet, jotka ovat asiain tuntijoita diplomatian alalla, uskevat salaperäisesti silmää, viittaillen, että Mannerheim on vauha sahuri, jolla on taaskin pimeässä mielessä niinkuin tiiliskivi. „Se on lähtenyt sinne puolueettoman Sveitsin markkinoille keikistelemaan ja tiirustelemaan eikä hän vielä kelpaisi jollekin tarvittavaiselle sen jälkeen kuin pira Hitlerinsä korjaa...“

„Höpsis!“ sanovat järkimiehet. „Kukapa tuosta vanhasta saksamannin lopusta enää huolii, sillä, oi herra, hän haisee jo“.

Näin se juttu luistaa. Mieliä on yhtä monta kuin päättäjien. Mutta kaikki ovat yksimielisiä siitä, että Mannerheimin Sveitsinmatka on murheen merkki. Kustaan on käynyt hullusti. Karvas on saksamannin kanssa tehdyn synnin hedelmä.

Tästä jutusta on jo syntynyt korsulaulujakin. Erään niistä toivomuksena muuan reipas yllilokkari. Veisaamme siitä ensimmäisen säkeistön, joka kuuluu näin:

„Silloin sitä Kustaata nauratti kun se ruijansi alotettiin, mutta ei sitä silloin naurattanu kun Sveitsihin talutettiin“.

(Lauletaan tietysti samalla sävellellä kuin „Silloin niitä likkoja nauratti“).

SOTILAAN ÄÄNI

RINTAMALEHTI

Keskiyökköna
kesäkuun 16 pñäN:o 50
1943

Fascistien kurja kohtalo

Natsilaista iskusanaa „kohtalonyhteys“ on tämän sodan aikana ahkerasti viljelty Suomesakin. Rytien ja Linkomiesten puheluissa ynnä muussa propagandassa. On puhuttu kaikkien suomalaisten „kohtalonyhteydestä“, millä tahdotaan sanoa, että Suomen kansalla ei ole muuta mahdollisuutta, kuin mennä sinne minne Mannerheim vie. On puhuttu myöskin Pohjoismaiden „kohtalonyhteydestä“ — aina silloin, kun Ruotsista on tahdottu saada jonkinlaista tukea Suomen hitleriläisten sotaseikkailulle.

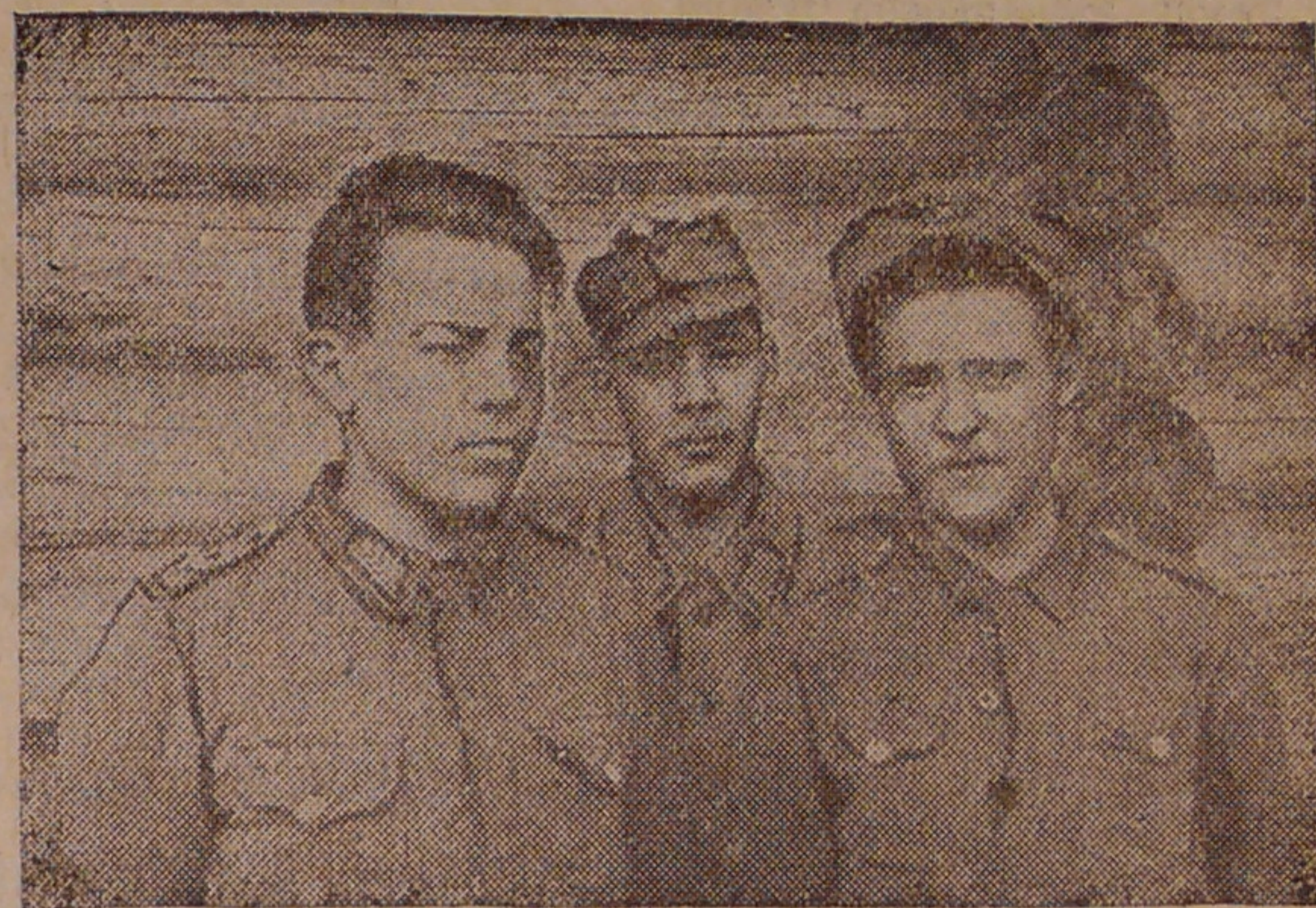
Yllämainituissa tapauksissa ei „kohtalonyhteys“ ole mitään muuta kuin propagandahuujareitten keksintöä. Rydit ja Linkomiehet tulevat ja menevät, mutta Suomen kansa jää. Mitä „kohtalonyhteyttä“ se on? Yhtä arjettua on jaarittelu Suomen ja Ruotsin kohtalonyhteydestä.

Mutta on olemassa eräs joukkio, joka on todellakin tuomittu samaan, kurjaan kohtaloon. Tuo joukkio on saksalaiset fascistit ja heidän hengenheimolaisensa Italiassa, Romaniassa, Unkarissa ja Suomessa, t.s. Adolf Hitlerin suudessa Euroopassa. Sen „suomalaisista“ napamiehistä mainitsemme ainoastaan Man-

(Jatkuu 2. siv.)

„Lähenee aika, jolloin Punainen armeija yhdessä meidän liittolaistemme armeijain kanssa on taettava fascistipedon selkärangan“.

STALIN.

Sotavangit ylikers. Väinö Taivainen, stm. Osmo Härmä ja stm. Mauno Tanskanen

PANTELLERIAN VALTAUKSEN MERKITYS

Reuterin tietotoimisto korostaa, että Pantellerian saarten valtaamisella liittoutuneiden käsiin on otettu ensimmäiset 30 neliömailia Italian aluetta.

Kuten tietotoimisto mainitsee, Pantellerian meritukikohta on ensimmäinen niistä neljästä tärkeimmästä vihollisen etulinnauksesta, jotka liittoutuneiden on vallattava. Muut kolme ovat Sisilia, Sardinia ja Korsikka.

Vallattuaan Pantellerian saaret liittoutuneiden joukot ovat 68 mailin päässä Sisiliasta. Pitkäaikaisessa sodassa Välimerellä Pantelleria on ollut Italialle tärkeä meritukikohta. Italialaiset torpedoveineet pitivät Pantelleriaa tukiasemanaan ilma- ja meritaisteluiden aikana englantilaisia laivakaravaaneja vastaan, jotka kulkivat kaupan Sisilian salmen kautta, jota nimitettiin „pommikäytäväksi“.

Kahden mailin päässä Pantellerian satamasta kaakkoon sijaitsee ainoa lentokenttä, josta saksalaiset ja italialaiset ilmavoimat tekivät joukko-ohjauksia Maltaan kulkevia englantilaisia kuljetuslaivoja vastaan.

Reuterin tietotoimisto ilmoittaa, että italialaisen varuskunnan lukumäärä Pantellerian saarella oli 12—15 tuhatta miestä.

Paitsi Pantelleriaa englantilais-amerikkalaiset joukot ovat vallanneet samaan saariryhmään kuuluvat Lampedusa, Linosa ja y.m. saaria.

Fascistien kurja ...

(Jatkoa 1. siv.)

nerheimin, Rydin, Waldenin ja Linkomiehen. Että mainitut herat ovat aivan selviä fascisteja, siitä ovat todistuksena heidän tekonsa. Heidän puheisiinsa ei kannata kiinnittää huomiota. Ei ole koiraa karvoin katsomista.

Millainen on se kohtalo, joka odottaa fascisteja, Saksan hitle-riäisiä ja heidän rikoskumppaneita, se näkyy tällä kertaa kaikkein havainnollisimmin Italian esimerkistä. Italian fascistit, suurisuuren Mussolininsa johtamina, yhtyivät Hitlerin rosvoretkkeen luullen istuvansa voiton orhin selkään. Mutta he istuivatkin — rapakkoon. Italia ei ole menettänyt ainoastaan kaikkia Afrikassa olevia alusmaitaan, Abessinistä Tripolitaniaan saakka. Sen jälkeen kuin englantilais-amerikkalaiset joukot valloittivat Pantellerian, Italian tärkeimmän merilinnoituksen, ovat maajoukkojenkin sotatoimet jo siirtyneet varsinaisen Italian alueelle. Jo kauan sitten on Italia samoin kuin Saksakin muuttunut tuhoisien ilmapommitusten sotänäyttämöksi. Onnettomassa sotaseikkailussaan Italia on jo menettänyt miljoonia miehiä — tyhjän pantiksi. Italian kansa saa kokea kaikki sodan kauhut Italian maa-perällä, kunnes se pystyy ajamaan pois niskoiltaan fascistiset vallanpitäjänsä, tekemään pesä-eron Hitler-Saksasta.

Suomalaisen sotilaan kannattaa miettiä tätä esimerkkiä. Tällä kertaa on Italian vuoro. Mutta tulee se mannerheimiläisen Suomenkin vuoro. Jokaisen suomalaisen sotilaan eteen nousee kiertämättömänä, väistämättömänä kysymys: Joko kuolema yhdessä Suomen hallituksessa istuvan fascistijoukkion kanssa tahi kieltäytyminen Hitlerin käskyläisten määräyksiä täyttämästä: vangiksi antautuminen, rintamalta karkaaminen, metsäkaartiin lähtö yksitellen ja joukolla, joukko-toiminta hävityn sodan pitkittämistä vastaan.

20 MILJARDIA viidessä päivässä

Kesäkuun 5 p:nä Neuvostohallitus laski liikkeelle uuden 12 miljardin sotilain. Viiden päivän kuluttua olivat Neuvostoliiton työläiset, talonpojat ja henkisen työn tekijät merkinneet lainaa jo 20 miljardia ruplaa, ylittäen koko lainasumman 8 miljardilla. Lainanmerkintä jatkuu.

Tuo tosiasia puhuu itse puolestaan. Neuvostoliiton kansa on varma voitostaan. Se tukee kaikin voimin hallitustaan ja Punaista armeijaansa jouduttaakseen Hitler-Saksan ja sen apurien lopullista murskaamista.

Verrattakoon Neuvostohallituksen liikkeelle laskeman uuden sotilain menestystä niihin ankariin ja epätoivoisiin pakkokeinoihin, joihin Suomen hallituksen täytyy turvautua saadakseen haalituksikokoon varat toivottoman sotansa jatkamiseen. Nuo pakkokeinot puhuvat hyvin selvää kieltä siitä, että kansan luottamus Hitlerin ja Mannerheimin voittoon on ainoa menettänyt. Kuka sellaiselle vararikkopesälle vapaaehtoisesti rahojaan luovuttaa.

Rooseveltin lausunto Italian kohtalosta

Puhuessaan sanomalehtimiesten kokoontumistilaisuudessa Roosevelt lausui, että hän oli saanut Eisenhauerilta ilmoituksen Pantellerian antautumisesta. Liittoutuneet ovat vähäisin uhrein vallanneet saaren, jota italialaiset ovat pitäneet Välimeren Gibraltarina. Ilmeisesti, jatkoi Roosevelt, on tullut aika muistuttaa Italian kansalle lehdistön ja radion välityksellä, että Italian fascistinen johto ei ole ainoastaan saattanut sitä turmiolliseen sotaan, vaan myös kavaltanut Italian käydessään taistelua oman valtansa ja alueellisten valtausten vuoksi.

Facistisen valtakomennon laittomat ja raakalaismaiset toimenpiteet, sanoi Roosevelt, eivät ole Italian kansan toimenpiteitä. Nuo laittomat ja raakalaismaiset teot on suorittanut fascistinen johto. Mussolini, sanoo Roosevelt edelleen, alettuaan sodan ilman mitään syytä, on johtanut turvattoman Italian kansan katastroofiin. Niin kauan, kunnes tämä valtakomento on tuhattu, kunnes akselivaltojen fascistiset voimat on lyöty hajalle ja ne on pakotettu antautumaan ehdoilla, liittoutuneilla on vain yksi tehtävä — jatkaa sotaa niitä vastaan. Mutta kun Saksan herruudesta Italiassa on tehty loppu ja fascistinen valta-

Me toivomme saksamannien häviötä

— sanovat JR 101 pojat

Eräs JR 101 23. pataljoonan sotamies, jonka nimen emme halua julkaista, kertoo:

„Joukko-osastossamme ei pojilla ole minkäänlaista tappeluhalua. Vaikka me taistelemmekin Saksan puolella Punaista armeijaa vastaan, toivomme kuitenkin Saksan häviötä. Saksan voittoon ei kukaan enää luota. Mitä pikemmin liittoutuneet voittavat, sitä pikemmin loppuu sota, ajattelevat pojat.

Otimme ilolla vastaan tiedon saksalaisten tappiosta Tunisiassa. Nyt me ymmärrämme, että saksalaiset eivät olekaan niin voittamattomia kuin heitä keuhuttiin“.

komento kukistettu, yhdistyneet kansakunnat voivat taata Italian kansalle mahdollisuuden valita sellaisen hallituksen, joka ei ole fascistinen eikä natsilainen, vaan sellainen kuin kansa haluaa ja joka auttaa Italian kansaa ottamaan paikkansa kansojen perheessä sen kunnioitettuna jäsenenä. Se voidaan toteuttaa vain silloin, kun saksalaiset isännät silloin, kun saksalaiset ja fascistinen valtakomento kukistettu. Vasta silloin Italian kansan todellinen mielipide tulee esille.

PERÄ-POHJOLAN MIESTEN KAPINA SOTAA JA KURJUUTTA VASTAAN

„LÄSKIKAPINAN“ MUISTO

ELÄÄ

Kaukana Perä-Pohjolassa maasta Pennasien pataljoonasta lähtöisin olevat ylösiikkarit sotavangit kertovat, että pamon poikien samoin kuin Sotankylän, Sotankylän y.m. paikkakuntain toimivien metsäkaartien keskuudessa elää muisto kesäkuun 5 p:nä 1922 Sallassa puhuttavalla Perä-Pohjolan raatajien aseellisesta kapinasta, joka tunnetaan „läskikapinan“ nimellä.

Metsäkaartilaisten ja rintamalta vielä karkaamattomien sotamiesten vilkas mielenkiinto „läskikapinaa“ kohtaan johtuu siitä, että se oli ripeää ja menestystä joukkotoimintaa sotaa ja sen aiheuttamaa kurjuutta vastaan. „Läskikapina“ oli yksi niistä tekijöistä, jolla Suomen hallitusherrat pakotettiin luopumaan silloisesta rosvoretkestään Neuvosto-Karjalaan.

„Läskikapinan“ tapahtumista monella Suomen armeijan sotamiehellä niukat tiedot. Annamme sen vuoksi sananvuoron „läskikapinan“ osanottajalle, joka nimi jääköön mainitsematta.

KAPINAN SYYT

Vuosien 1921 ja 1922 taipes-
sotat perä-pohjolaisten raatajien
kurjistuneet äärimmilleen.
Metsätyöläisten riisto savotoissa
Sallassa, Savukoskella, Kurtilla
ja useilla muilla paikkakunnilla
suorastaan häikäilemätöntä.
Palkat poljettiin alle nälkärajan.
Savottain ukkoherrat, kympit,
kääröt ja muut pomot käyttä-
ivät raatajia kohtaan mitä pi-
himmin. Metsätyöläisiä ei pi-
etty ihmisinä.

Palkankorotusanomuksiin tuli
rohykeä, kieltävät vastauk-
set. Ja kun kansa pyysi leipää,
annettiin sille ivallisesti: „Jyr-
on karkoitettu Italiasta ja fas-
cistinen valtakomento kukistettu.
Vasta silloin Italian kansan to-
dellinen mielipide tulee esille.

rat tiesivät tilanteen, mutta eivät panneet rikkaa ristiin metsätyöläisten aseman parantamiseksi. Päinvastoin, he suunnittelivat elintarvikevarastojen siirtämistä Neuvosto-Karjalaan lähettämässä lahtariretkikunnan muonittamiseksi.

KANSAN VIHA LEIMAH-TAA LIEKKIIN

Hallitusherrojen aije tuli kansan tiedoksi. Se sai aikaan mielenkuohua. Järjestettiin suuria joukkokokouksia. Niissä vaadittiin palkkojen korottamista ja elintarvikkeiden luovuttamista. Mutta apua ei kuulunut. Se lisäsi vihaa herroja kohtaan. Joukkokokoukset savotoissa kävivät yhä tiheimmiksi ja kiihkeämmiksi. Sallassa pidetyissä kokouksissa puhuttiin suoria sanoja:

„Miksi kärsimme nälkää, kun ruokaakin on olemassa. Läskiä on suuret varastot. Jos herrat eivät avaa varastoja ja luovuta elintarvikkeita, niin otetaan itse“.

Tämä tunnus iski joukkoon kuin tuli tappuroihin. Kokousten osanottajain joukosta kuului huutoja: „Parempi on ruokatarpeitten joutua rehellisten raatajien suihin kuin Neuvosto-Karjalaan ryöstöretkelle lähteneiden lahtariseikkailijain turpiin“.

KAPINA ALKAA

Ajatus elintarvikevarastojen pakkoluovuttamisesta paikallisen väestön käyttöön sai joukot mukaansa. Tammikuussa 1922 Sal-

lassa, Savukoskella ja muualla tilanne kehittyi nopeasti kohti kapinaa. Hankittiin aseita, koska käsitettiin, etteivät herrat suosiolla alistu. Ja kun aseita ei riittänyt, päätettiin niitä ottaa Sallan rajavartiojoukoilta. Ja niin tehtiinkin. Tammikuun lopulla, eräänä varhaisena pak-kasaamuna tehtiin yllättävä hyökkäys rajavartioston kasarmiin, vangittiin upseerit, ja miehistöltä otettiin aseet, jotka jaettiin väestölle. Samanaikaisesti vangittiin myös kaikki paikalliset virkamiehet ja heidän aseensa takavarikoitiin.

VOITTO SAAVUTETAAN

Kapinaan nousseiden toiminta oli nopeaa ja yllättävää, joten lahtarit eivät kyenneet minkäänlaiseen vastarintaan. Kapinalliset ottivat käsiinsä kaiken paikallisen määräysvallan. Kapinaan liittyi heti alussa n. 600 miestä, ja sitä mukaa kuin kapinallisten joukko marssi Savukoskelta ja Sallasta Kurtille päin, nousi heidän lukumääränsä lähelle kahta tuhatta.

Hallitusherrat säikähtivät. Heille tuli kiire tyydyttämään kapinallisten vaatimukset. Yhtiöiden paikallisista kassoista maksettiin kaikille metsätyöläisille täysi palkka, elintarpeita jaettiin jokaiselle riittävästi. Suunnitelmat niiden lähettämistä Neuvosto-Karjalassa silloin hulinaimassa olleelle Ilmarisen lahtariretkueelle menivät myttyyn.

* * *

Suomalaiset sotilaat!

Pohjolan raatajien „läskikapinan“ esimerkki rohkaisee. Siitä näkyy, mitä saadaan aikaan silloin, kun toimitaan joukolla. Läskikapinan miehet pelastivat ripein ottein itsensä nälkäkuoleman kourista, he jouduttivat osaltaan Suomen herrojen rikollisen sotaseikkailun romahdusta.

Tekin voitte vielä pelastaa itsenne kuoleman kidasta, kun toimitte reippaasti. Nouskaa komppanioiden, pataljoonien ja rykmentien toivottoman ja hävityn sodan pitkittämistä vastaan!

SOTILAAN ÄÄNI

RINTAMALEHTI

Lauantaina
kesäkuun 19 pnä

Kortistakatsoja Adolf Hitler:
„Missähän ne mahtavat nousta maihin???”

TIEDÄTTEKÖ...

että Englanti ja Amerikka rakentavat kolme kertaa enemmän laivoja kuin menettävät.

että vuonna 1943 Amerikka laskee vesille 2.500 laivaa, joiden yhteinen tonnimäärä on yhtä suuri kuin koko Englannin kauppalaivaston tonnimäärä ennen sotaa.

että englantilaiset heittivät huhtikuussa Saksan kaupunkeihin ja sotateollisuuskeskuksiin sata kertaa enemmän pommeja kuin saksalaiset ovat heittäneet Englantiin.

että Englanti, Amerikka ja Neuvostoliitto valmistavat kolme kertaa enemmän tykkeitä ja lähes neljä kertaa enemmän lentokoneita kuin akselivaltiot.

että Hitler-vastaisen liittoutuman ihmisreservit ovat 5 kertaa suuremmat kuin sen vihollisten.

Yhä enemmän pommeja putoaa Saksaan

Lontoo. Englantilaiset lentokoneet ovat toukokuun aikana heittäneet Saksaan 12.500 tonnia pommeja. Huhtikuussa oli heitetty 11.000 tonnia ja maaliskuussa 8.000. Mainittujen 3 kuu-

kauden aikana Englannin ilmavoimat ovat heittäneet Saksaan enemmän räjähdysaineita kuin se määrä — 22.000 tonnia — jonka saksalaiset ovat kokonaisen vuoden aikana heittäneet Englannin kaupunkeihin.

„Hallitusta syytetään siitä, kun se ei eroa Saksasta“

— sanoo suomalainen sotavanki

Punaisen armeijan puolesta vapaaehtoisesti siirtynyt 101 21. pataljoonan esikunnan komppanian entinen sotamies Mauno Tanskanen, joka toisin Helsingistä, kertoo.

„Viime aikoina ovat rintamalla sotilaiden keskuudessa voimistuneet hallitusvastaiset mielipiteet. Hallituksen saksalaisystävällinen politiikka on jatkuvan keskustelun alaisena. Hallitusta syytetään siitä, kun se ei eroa Hitler-Saksasta eikä lopeta sotaa. Näitä mielialoja ei kyennyt laimentamaan viimeksi suoritetun hallituksen remonttikään. Rantagellin vaihtaminen Linkomiehien ei muuttanut hituistakaan hallituksen politiikkaa. Sotamiehet sanoivat, että Linkomiehien hallitus tanssii Hitlerin pillin mukana yhtä kiltisti kuin edellisetkin.

Päivä päivältä varmistuu sotaluottamusta Italian surkea miesten keskuudessa se käsitys, että ellei saksamannin kerkasta hypätä pois, niin hukka perii“.

NORJALAISET TAISTELEVAT

Norjalaiset isänmaanystävät jatkavat sankarillista taisteluaan saksalaisia orjuuttajia vastaan. Stavangerin lähellä ryhmä aseistettuja norjalaisia on räjäyttänyt radioaseman. Saksalainen vartiosto ja radioaseman palveluskunta, 18 henkeä, sai surmansa. Osan alueella isänmaanystävät suistiivat kiskoilta junan, joka kuljetti saksalaisia joukkoja. Suuri määrä hitleriläisiä sai surmansa ja haavoittui. Bergenin ympäristöllä on poltettu saksalaisten sotatarvikkevarastoja.

Fascistisen Italian nujertaminen on käynnissä VIELÄ TULEE MANNERHEIMILÄISEN SUOMENKIN VUORO

TOIVOTONTA ON SUOMEN TAISTELLA...

Ylikersantti Väinö Taivainen,

42. lentolaivueen 2. lentueen radisti-ampuja, kirjoittaa:

Suomalaisille lentäjätovereille!

Oltuani täällä Neuvostoliitossa jonkun aikaa sotavankina, tahdon kirjoittaa teille havainnoistani ja vaikutelmistani.

Te muistatte kaikki, kuinka masentavan vaikutuksen meihin teki saksalaisten tappiot Stalin-gradin luona. Me aavistimme kaikilla, että sodan kulussa on tapahtunut täyskäännös. Sen jälkeen on Saksa saanut iskun toisensa perästä. Me lentäjät olemme saaneet kauhuksemme yhä selvemmin havaita, että Neuvostoliitto ja sen liittolaiset ovat saavuttaneet kiistämättömän heruuden ilmassa. Tämä seikka ennustaa meille, suomalaisille lentäjille, hyvin surullista loppua.

(Jatkuu 2. siv.)

pua. Se kammottaa meitä enemmän kuin mikään muu, se ahdistaa alituisesti meitä ikäänkuin kauheaa painajainen. Yhä useamman miehen hermot pettävät. Minäkin, kuten niin monet teistä, haudoin jo pitkän aikaa itsemurha-ajatusta. En rohjennut panna sitä täytäntöön vaimoni ja lapseni tähden.

Se, mitä olen nähnyt ja kokenut täällä Neuvostoliiton puolella, on lopullisesti vahvistanut sen vakaumukseni, että toivotonta on Suomen taistella suurta Venäjää vastaan. Olen nähnyt täällä kansan, joka uhkuu voimaa ja taisteluhalua. Olen nähnyt välähdyksiä mahtavasta taistelukulustosta, joka on saanut minut kauhulla ajattelemaan Suomen armeijan sotilaiden kurjaa kohtaloa, jos he eivät ymmärrä ajoissa lähteä pois Viennasta ja Aunuksesta tahi antautua sotavangeiksi.

Kun täällä ajattelen kaikkea tapahtunutta, alkaa minussa herätä viha kotimaamme hallitusherroja kohtaan, jotka ovat ajaneet meidät tähän kurjaan sotaan. Se katkeroittaa mielen perinpohjaisesti, kun en ole edes tehnyt mitään tuon saksalaisen nukkehallituksen kukistamiseksi, vaan olen kiltisti, vaikka useinkin hammasta purren, alistunut kaikkeen, vieläpä mitä pikku-

(Jatkuu 2. siv.)

Fascistisen ...

(Jatkoa 1. siv.)

va: joko kuolema yhdessä Mussolinin kanssa saksalaisten liittolaisena tahi pelastus ajamalla pois niskoiltaan fascistiset roistot ja tekemällä pesäeron saksalaisista.

Ota opiksesi, suomalainen sotilas, fascistisen Italian surkea kohtalo! Se oppi on sinulle tarpeen. Italian kohtalo on kaikkien saksalaisten fascistiroistojen rikoskumppaneitten yhteinen kohtalo. Älä odota, kunnes on Mannerheimin armeijan vuoro tulla lopullisesti tuhotuksi, vaan pelastaudu hyvissä ajoin! Sen voit tehdä antautumalla vangiksi, karkaamalla rintamalta, lähtemällä metsäkaartiin.

Mutta jos et halua ainoastaan pelastaa omaa henkeäsi, vaan tehdä mahdollisimman pian lopun onnettomasta, hävitystä sodasta, niin ryhdy alotteentekijäksi sotilaiden joukkotoiminnaassa sotaa vastaan, kokonaisten joukko-osastojen koti-lähdössä rintamalta, nouse johtamaan k a p i n a a valkosuomalaisien vallanpitäjien fascistista joukkiota vastaan!

Toivotonta on Suomen ...

(Jatkoa 1. siv.)

maisimpaan holhoukseenkin. En ole saanut edes omalle vaimolleni kertoa kirjeissä todellisia tapahtumia ja asioita, vaan ne on nuuskittu ja sensuurattu. Eräskin kirje, jossa kerroin, millaisessa lento-onnettomuudessa olin mukana, oli melkein kokonaisuudessaan pyyhitty yli.

Minusta on aivan sama, kuka Suomessa hallitsee, kunhan vaan saisin tehdä työtä oman perheeni hyväksi ja nähdä omaiseni onnellisina. Kaikki muu on minulle samantekevää. Tiedän varmasti, että suurin osa teistä ajattelee aivan samalla tavalla kuin minä. Mitä järkeä on siis siinä, että annatte kannatuksenne hallitukselle, joka pitkittää toivotonta, hävittyä sotaansa, jossa teillä ei ole mitään muuta odotettavana kuin varma kuolema ja perheittenne syökseminen onnettomuuteen.

Mitä pikemmin tuollainen hal-

litus saadaan pois satulasta, mitä nopeammin Mannerheimin tappio tulee, sitä parempi on teille itsellenne. Jos olisin nyt siellä, kehottaisin teitä, lentäjä-toverini, karkaamaan tälle puolelle. Täällä säilyy henki, täällä saa sotavankikin viettää ihmisarvon mukaista elämää. Täällä ovat ne, jotka tässä sodassa voittavat.

En aioakaan kirjoittaa teille tämän enempää sotavankien kohtelusta Neuvostoliitossa. Kylähän te itsekkin ymmärrätte, että siellä meillä propagandaherrat keksivät virkansa puolesta jos jonkinlaisia juttuja sotavankien „kärsimyksistä“ Neuvostoliitossa, pelotellakseen yksinkertaisia sotamiehiä.

Siis karatkaa tälle puolelle! Se on kaikkein viisainta, mitä nykyisessä tilanteessa voitte tehdä.

Ylikers. Väinö Tairainen

Kuka juo „Olutta III“?

Mitä saksalainen sotavanki sanoo suomalaisista „aseveljistä“

Sotavankina oleva saksalainen lentäjä, alipseeri Werner Schmidt (1 KG/30:stä), kohtaisin Zwickausta Saksista, on hyvin avomielinen ja puhelias nuori mies. Hän on ammatiltaan parturi, hänellä on perhe Zwickaussa ja heila Helsingissä, toinen Rovaniemellä ja kolmas Kemissä.

„Suomalaisia ei saksalaisten kesken pidetä täysiarvoisina aseveljinä“, kertoo Schmidt. „Hyvin huonon vaikutuksen tekee se, kun suomalaiset sotilaat käyvät kärkeymässä meiltä kävijöitä ja tupakkaa, ja jos eivät saa mitä tahtovat, rupeavat haukkumaan ja rähjäämään.“

Schmidt myöntää sitten, että

kyllä suomalaisilla sotamiehillä on syytä ollakin kateellisia saksalaisille.

„Suomalaiset eivät saa edes olutta“, innostuu hän kumuaan, „mutta me juomme säännöllisesti aivan tarpeeksemme „Olutta III“. Olen ollut Suomessa monella paikkakunnalla, Helsingissä, Kemissä, Rovaniemellä, Alakurtissa, mutta missään en ole nähnyt suomalaisille annettavan muuta kuin parhaassa tapauksessa „Olutta I“ ja „Olutta II“, joka ei ole mitään olutta, vaan astianpesuvettä, jossa ei ole voimaa eikä makua. Me taas kitkaamme „Olutta III“, joka kihahuttaa tukkaan jo parista pullostasta, lopettaa Werner Schmidt kehumisensa.

Schmidt vahvistaa sen kaikille tunnetun tosiasian, että Rovanie-

mellä ovat tappelut suomalaisten ja saksalaisten sotamiesten välillä jokapäiväinen ilmiö. Hänen lentäjätoverinsa kertoivat suurista tappeluista Porissa. Syynä tappeluihin Schmidt sanoo olevan viina- ja varsinkin vaimonasiat. Suomalaiset sotamiehet ovat saksalaisille kateellisia, kun näillä on parempi menestys naisten keskuudessa. Ne käyttävät puukko hiassa. „Ne luulevat“, lisää Schmidt viekkain ilmein, „että saksalaiset houkuttelevat suomalaisia naisia siveettömyyteen“.

Myönnettyään sitten, että onhan tuohon luuloon jonkun verran perääkin, kun Rovaniemi on puolillaan naisia, jotka ovat saaneet saksalaisilta muistoksi joko sukupuolitaudin tahi pikkukäteen saksalaisen lentäjän, alipseeri Franz Fritzin, saksalainen lentäjä sanoa äveriäästi hymyillen:

„Das kommt ja in den besten Familien vor“ (Sellaistahan saatuu paremmisakin perheissä).

Saksalaisten hyökkäysvaunujen hautausmaa Itärintaman etelälohkolla.

SAKSAN ILMAVOIMIEN SUURET MENETYKSET

Saksalaisten lentäjien tunnustuksia

Olemme jo aikaisemmin kertoneet Saksan ilmavoimien suurista menetyksistä niiden yrittäessä tehdä hyökkäyksiä Kurskia vastaan. Oheisessa ainoassa taistelussa kesäkuun 2 päivänä neuvostolentäjät pudottivat alas 162 vihollisen lentokonetta ja ottivat vangiksi 62 saksalaista lentäjää. Esitämme, mitä sotavangeiksi joutuneet saksalaiset lentäjät kertovat noista taisteluista.

1. saksalaisen hävittäjälentäjä, alipseeri Franz Fritzi, joka on ollut sotavankina, kertoo, että he ovat saaneet koulutuksen taisteluihin, joissa saksalais-fascistisen pedon selkäranka on taittuva“.

sivät tappion. Päälystö on vetänyt muutamia upseereita edesvastuuseen siitä, että he ovat sallineet erittäin suuria menetyk-

(Jatkuu 4. siv.)

Neuvostoliitto, Englanti ja Amerikka käyvät sotaa vihollisen murskaamiseen saakka

Amerikan Yhdysvaltain ja Neuvostoliiton välisen sotilaallisen sopimuksen allekirjoittamisen vuosipäivänä „Pravda“ kirjoitti Neuvostoliiton, Iso-Britannian ja Amerikan Yhdysvaltain välisistä ystävällisistä suhteista:

„Nämä suhteet rakentuvat lujaan päätökseen käydä sotaa siihen asti, kunnes Hitlerin armeijat on täydellisesti murskattu ja Hitler-Saksa antautunut ehdoilla...“

Neuvostokansan sankarillinen taistelu saksalais-fascistisia rosvoja vastaan on kestänyt kaksi vuotta. Kaksi vuotta ovat neuvostokansa ja sen Punainen armeija kantaneet harteillaan päätaakkaa tässä sodassa, jonka ankuruudella ja mittasuhteilla ei historiassa ole vertoja. Näiden kahden vuoden aikana Britannian valtakunta on lisännyt sotalaivastoaan, luonut vihollista pelottavan maa-armeijan ja mahdolliset ilmavoimat. Amerikan Yhdysvallat ovat luoneet monimiljoonaisen armeijan, jolla on kaikki uudenaikaisella taistelukalustolla varustetut aselajit. Viime vuoden aikana huomattava osa Amerikan sotajoukoista on tullut Atlantin valtameren yli ja seisoo lähtöasemissa rynnäkköä varten Hitlerin paljon puhuttua „Euroopan linnoitusta“ vastaan. Amerikkalaiset sotamiehet ja upseerit ovat yhdessä englantilaisten ja ranskalaisten joukkojen kanssa menestyksellisesti suorittaneet Pohjois-Afrikassa taistelun, joka päättyi italialais-saksalaisten joukkojen täydelliseen hajallelyömiseen. Amerikan ilmavoimat ovat yhdessä Englannin ilmavoimien kanssa antaneet ja antavat edelleenkin voimakkaita iskuja Saksan ja Italian sotateollisuuskeskuksille. Saatuaan tulikasteen amerikkalaiset joukot ovat jo saaneet koulutuksen taisteluihin, joissa saksalais-fascistisen pedon selkäranka on taittuva“.

LYHYITÄ UUTISIA

Englantilais-amerikkalaisten ilmavoimien suorittamat Italian kaupunkien pommitukset ovat saaneet aikaan pakokauhun kansan keskuudessa. Mussolinin on täytynyt antaa määräys sellaisten työläisten asettamisesta syytteeseen sota-oikeudessa, jotka karkaavat voimakkaan pommituksen alaisiksi joutuneilta alueilta.

Jugoslavian sissit ovat torjuneet saksalais-italialaisten miehittäjien monilukuiset hyökkäykset ja aiheuttaneet niille suuria tappioita. Goranski Volnikin—Tientyshten alueella sissit pakottivat saksalaiset perääntymään ankarien taisteluiden jälkeen. Vutshevon vuoren rinteillä sissit tuhosivat saksalaisen kotonan. Sloveniassa sissit löivät hajalle italialaisen joukko-osaston. 29 italialaista sotamiestä sai surmansa ja haavoittui. Bieloj Kannassa isänmaanystävät suistivat kiskoilta italialaisen sotilasjunan. Yli 50 italialaista sotamiestä ja upseeria sai surmansa.

Englantilaisten sukellusvenien toiminta Välimerellä on huomattavasti vilkastunut. Yksistään viime aikoina ne ovat hukuttaneet 3 keskikokoista ja yhden suuren kauppalaivan, joka kulki voimakkaan suojeluksen alaisena, yhden sukellusvenien hävittäjän, öljyalaivan ja muita.

Belgialaiset isänmaanystävät ovat lyöneet hajalle santarmi-osaston. Brysselissä sissit ovat surmanneet 4 kavaltaajaa. Tirlemont—Louen rataosalla rautatieläiset suistivat kiskoilta saksalaisen sotilasjunan. Tapahtumapaikka oli useita päiviä hitlerilaisten piirittämä. Boort-Meerbeckissä belgialaiset polttivat saksalaisten miehittäjien rehuvaraston. Suuri määrä kauraa ja heiniä paloi.

USKOLLISUUDEN PALKKA
eli

hoppu Sveitsiin, hoppu Sveitsistä takaisin

Palatessaan Sveitsistä parannuksilta, Mannerheim poikkesi matkan varrella Hitlerin puheille uusien määräysten saamaan.

Korkeitten viskaalien kohtaus alkoi seuraavalla vuoropuhelulla.

Hitler: Mitäs sinä Kustaa sieltä Sveitsistä niin pian pois lähdit?

Olisit pysynyt siellä vaan. Ei sinusta kuitenkaan enää mitään tappelumiestä tule, vanhasta ravistuneesta äijästä.

Mannerheim (arvokkaasti ja juhlallisesti): Minun äkinäisen lähtöni Sveitsistä aiheutti suomalaisten sotamiesten uskollisuus minun persoonaani kohtaan.

Hitler (hölhmön näköisenä): Uskollisuus???

Mannerheim: Aivan niin, minun herrani ja fyrrerini! Suomesta alkoi tulla sellaisia hälyyttäviä tietoja, että kaikki minun uskolliset sotilaani aikovat karata rintamalta ja lähteä minun peräkseni Sveitsin kylpylaitoksiin ter-

veyttään hoitamaan. He olivat saaneet vihiä siitä, että minulla oli aikomus lähteä Suomesta jo kokonaan. Silloin he olivat muuttaneet minun kuolemattomat sanani: „Seuratkaa minua vielä viimeisen kerran!“

Hitler (liikutuneena): Se

on uskollisuuden huippu. (Luihusti silmää iskien) Mitäs sinä aijot nyt palkita heidän uskollisuutensa?

Mannerheim: Konstit on monet. Minä teen niille saataman jupeille sellaisen jutkun, että menen kiusallakin Suomeen kuolemaan, ja hihkasen ensin taas: „Seuratkaa minua vielä viimeisen kerran!“ Ja silloin on kailta Suomen moukilta nirri pois yhdellä kertaa.

Hitler: Hahahaha-hihihihi-höhöhö... (Pitelee vatsaansa) Sinä Kustaa olet niin murehan hauska mies. Sinä olet hurmaava. Tuossa on sulle vielä yksi Suur-Saksan risti. Se!

SAKSAN ILMAVOIMIEN ...

(Jatkoa 3. siv.)

siä. Eräs lentomajuri, joka aikaisemmin oli palkittu ritarinritillä, annettiin oikeuteen. Seuraava hyökkäys Kurskia vastaan kesäkuun 2 päivänä aiheutti kuitenkin vielä suurempia menetyksiä. Yksistään Orelin lentojoukot menettivät tuona päivänä 56 konetta, ja sitä paitsi suuria mentyksiä kärsivät myös muut lentovoimien joukko-osastot.

Jefreitteri Schornstein, joka joutui vangiksi kesäkuun 2 päivänä:

„Saavuini toukokuun 22 päivänä Ranskasta Stalinoon 55. pommituslentolaivueeseen. Ensimmäinen hyökkäys Kurskia vastaan päättyi miehistön katastroofiin. Venäläiset pudottivat koneemme alas ja ottivat vangiksi lentotähtäjäni, minut ja radistin.“

SOTILAAN ÄÄNI

RINTAMALEHTI

Tiistaina
kesäkuun 22 p:näN:o 52
1943HITLERIN JA MANNERHEIMIN TAPPIO ON
SUOMEN KANSAN PELASTUS

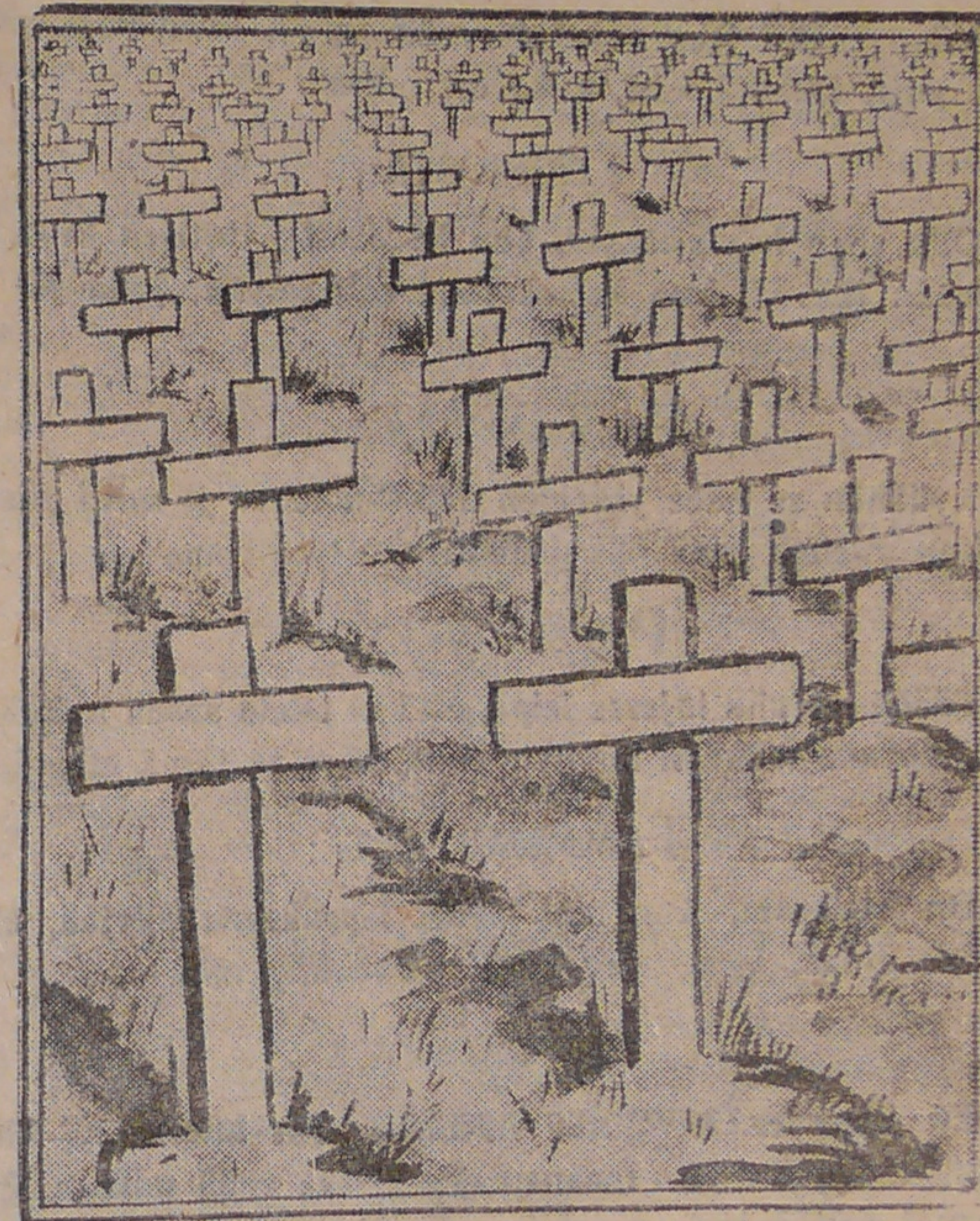
SOTAA on kestänyt kaksi vuotta. Nuo vuodet ovat antaneet kovia iskuja valkosuomalaisten vallanpitäjien anastuspyyteille ja tuoneet katkeria pettymyksiä suomalaisille sotilaille. On haudattu typerä taru Saksan armeijan voittamattomuudesta. Yhdessä sen kanssa on haudattu myös hullu „Suur-Suomi“-haave. Rikollisen sota-veikkailun uhrina on tapettu ja tehty raajarikoiksi yli 200.000 suomalaista sotilasta, jotka ovat seuranneet Mannerheimiä viimeisen kerran...

Kolmas sotavuosi alkaa. Mitä se tuo tullessaan suomalaiselle sotilaille ja Suomen kansalle?

Sodan ratkaisevat kuukaudet lähenevät, jolloin Hitler-Saksalle annetaan antamaan kuolettava isku idästä ja lännestä Neuvostoliiton, Englannin ja Amerikan aseellisten voimien yhteisellä rynnistyksellä. Ei kukaan eikä mikään voi pelastaa Hitleriä täydelliseltä tuholta.

Suomen hallituksessa istuvat kurjat Hitlerin rengit tietävät, että Saksan häviön koittaessa, jos ei ennen, on laulettu myös hänen laulunsa. Eläimellinen pelko oman nahkansa menettämisestä panee herrat Mannerheimit, Ryditi ja Linkomiehiet pelottelemaan teitä, suomalaiset sotilaita, „kauhuilla“, jotka mukauttavat teitä heidän oman tappionsa tullessa. He näkevät

(Jatkuu 4. siv.)

MITÄ VALKOISET RISTIT KERTO VAT

• Eräitä numeroita •

3. jalkaväkivälikomendantin komentaja Autti on tässä sodassa tappanut 3.000 suomalaista sotilasta; 14. jalkaväkivälikomendantin komentaja Raappana 6.200, 3. jalkaväkivälikomendantin komentaja Fager-näs 7.000 ja 1. jalkaväkivälikomendantin komentaja Paalu 7.800 suomalaista sotilasta.

Sotavangit ovat antaneet seuraavia numerotietoja heidän kotipitäjissään haudatuista tässä sodassa kaatuneista: Kuusamossa 280 miestä, Pudasjärvellä 400, Lieksassa 300, Kiteellä 300 j.n.e.

Suomen armeijan upseeripiireissä tiedettiin jo viime syksynä, että Suomen armeija oli menettänyt yksistään kaatuneina 80—90.000 sotamiestä ja upseeria.

„Kyllä ne valkoiset ristit todella kertoo liian kalliista uhrista näin pienessä maassa. Sota saisi loppua, eikä olisi tarvinnut alkaa.“ (Kirjeestä sotamies Viljo Mikkoselle).

KUINKA FASCISTINEN LEIRI KULKEE PERIKATOON KOHTI

„Salamasota”

„Vihollinen on lyöty eikä se enää koskaan siitä nouse”.

Hitler 3.10.41 Neuvostoliittoa tarkoittaen.

Marras- ja joulukuussa 1941 vastahyökkäykseen ryhtynyt Punainen armeija antoi murskaavan iskun viholliselle Moskovaan johtavilla teillä, lyöden täydellisesti hajalle 26 saksalaisten valiodivisioonaa. Kehittäen edelleen hyökkäystään neuvostojoukot karkoittivat vihollisen sotalaumat myös Rostovin ja Tihvinän seuduilta. Silloin haudattiin Hitlerin „salamasota”.

Stalingrad ja Punaisen armeijan talvikamppailu

„Me otamme Stalingradin ja maailma voi olla varma siitä, ettei kukaan voi meitä pakottaa sieltä lähtemään”.

Hitler 3.9.42.

Marraskuussa 1942 Punainen armeija siirtyi hyökkäykseen melkein koko Itärintamalla, saarsi ja hävitti saksalaisten kaksi valioarmeijaa Stalingradin luona, löi hajalle italialaisen, romanialaisen ja unkarilaisen armeijan, otti yli 300.000 vankia, heitti saksalaiset joukot erällä suunnilla 600—700 kilometriä länteen ja puhdisti vihollisesta alueen, joka on yhtä suuri kuin koko Saksan pinta-ala.

„Tunisgrad”

„Saksalais-italialaiset joukot eivät tule milloinkaan poistumaan Tunisiasta”.

Kenraali Dittmarin radio-puheesta.

Toukokuun 7 päivänä liittoutuneet valtasivat Tunisian, — akselivaltioiden viimeisen tukikohdan Pohjois-Afrikassa, löivät hajalle vihollisen joukot ja ottivat yli 248.000 vankia. Pohjois-Afrikasta on tullut yksi liittoutuneiden tukikohdista maihinnousua varten Euroopan mantereelle.

Ilmasota

„Ei ainoakaan vihollisen lentokone pääse koskaan Saksaan ylle”.

Göringin puheesta natsien kokouksessa.

Nyt, kun Neuvostoliiton ja sen liittolaisten ilmavoimilla on peruuttamattomasti herruus ilmassa ja Saksasta on tullut ilmasodan näyttämö, kuuluu sieltä hätähuutoja: „Tehtaat ja lentolasemat palavat”, „Täällä on pahempi kuin rintamalla”, „Nykyisiä ilmahyökkäyksiä ei mitenkään voi verrata aikaisempiin”, „Vielä yksi sellainen ilmahyökkäys ja Duisburgista ei jää mitään jäljelle”, „Ne tekevät Nürnbergistä samanlaisen rauniokas-
san kuin Kölnistä ja Essenistä”, j.n.e., j.n.e.

Yksistään huhtikuun aikana englantilaiset heittivät Saksaan sata kertaa enemmän pommeja kuin saksalaiset Englantiin. Näin tulee jatkumaan edelleenkin, kunnes natsien ja fascistien valtakomento ja kaikki se, mitä ne edustavat, on lopullisesti murskattu.

HITLERIN JA MANNERHEIMIN ...

(Jatkoa 1. siv.)

pelastuksensa vain sodan kauhu-
jen pitkittämisessä loppumatto-
miin. Mutta Mannerheimin tap-
pio tekee lopun sodan kauhuista.
Se on teidän pelastuksenne, Suo-
men kansan pelastus.

Suomalaiset sotilaat! Teidän
käyttäytymisestänne lähestyvällä
sodan ratkaisevalla kaudella ei
riipu ainoastaan teidän oma koh-
talonne. Siitä riippuu suuressa
määrin myös koko Suomen
kansan kohtalo. Jos viivyttellette
ja jätätte Hitlerin ja Mannerhei-
min seuraan, niin tuhoudutte

Toinen rintama tulee, Hitler nujerretaan

Hitleriläiset soittavat suuria
niinsanotusta „Atlantin valt-
ta”, jonka muka pitäisi sotat-
liittoutuneiden armeijain ma-
hinnousu Euroopassa.

Amerikan miljoona-armeija on
tullut Atlantin valtameren yli ja
seisoo lähtöasemissaan ryntä-
köä varten Eurooppaan. Brita-
nian valtakunta on lisännyt sotat-
laivastoaan ja luonut mahtavaa
ensiluokkaisilla aseilla varuste-
tun maa-armeijan. Pantellerian
valtauksen jälkeen sotaa käy-
dään jo Italian maaperällä. Mu-
kaanlaiset „vallit” eivät voi es-
tää englantilaisten ja amerika-
laisten maihinnousua Euroopan
mantereelle. Toinen rintama tu-
lee. Hitler-Saksa nujerretaan
kaikkine eurooppalaisine rikos-
kumppaneineen — mannerheimi-
läisiä „Suur-Suomi”-seikkailijoita
myöten. Punainen armeija ja
sen liittolaiset taistavat fascistit-
pedon selkärangan.

yhdessä heidän kanssaan ja sen-
tatte koko maanne turmioon.
Jos teette pesäeron Hitleristä ja
Mannerheimista, niin pelastatte
itsenne tuholta ja Suomen van-
malta perikadolta.

Suomalaiset sotilaat! Alkää
odottako, vaan toimikaa! Lähte-
kää rintamalta komppanioiden, pa-
taljoonin ja rykmentein! Lähte-
kää kotiinne, Suomeen, tahi an-
tautukaa sotavangeiksi!

Muussa tapauksessa kotma-
sotavuosi on oleva teidän tuho-
ne vuosi.

SOTILAAN ÄÄNI

No 53
1943

RINTAMALEHTI

Torstaina
kesäkuun 24 pnä

Antautukaa vapaaehtoisesti sotavangeiksi!

Suomalaiset sotilaat!

Viime aikoina on huomattavasti lisää-
ntynyt niiden sotilaiden luku, jotka ovat
vapaaehtoisesti antautuneet Punaisen ar-
meijan vangeiksi. Kahden sotavuoden
kuluttua te olette päässeet varmuuteen
siitä, että venäläiset todellakin ottavat
sotavangeja ja että hitleriläisten jutut ve-
nälaisestä sotavankeudesta ovat tietoista
valhetta. Parhaana todistuksena siitä on
se, että Stalingradin luona antautui vangik-
si 91.000 saksalaista, heidän joukossaan
2500 upseeria ja 22 kenraalia, sotamar-
salkka Paulus etunenässä.

Tällä hetkellä monet suomalaiset soti-
laat koettavat saada tietoja oloista venä-
laisessä sotavankeudessa, minkä vuoksi
Punaisen armeijan päällystö ilmoittaa:

Kaikki sotavangit Neuvosto-Venäjällä
olivat tarkoin kansainvälisten lakien mu-
kaan normaalisissa olosuhteissa, terveelli-
sessä ilmastossa, saavat riittävän ravinnon
ja tekevät ammattinsa mukaista työtä.
Heille taataan kotiinpaluu sodan jälkeen.
Sotavankien nimiä ei julkaista ilman hei-
dän suostumustaan. Mutta vielä etuo-
ikeutetummassa asemassa ovat ne suoma-
laiset sotamiehet ja upseerit, jotka ovat
vapaaehtoisesti antautuneet sotavangeiksi.

Punaisen armeijan päällystön antamien oh-
jeiden mukaisesti heille myönnetään:

1. Lisätyt ruoka-annokset.
2. Majoitus erikoisleireillä, jotka sijait-
sevat suotuisissa ilmastosuhteissa.
3. Etuoikeus ammatinmukaisen työn
valinnassa.
4. Etuoikeus kirjeiden lähettämisessä
omaisilleen Suomeen.
5. Kotiinpaluu ensi vuorossa Suomeen
tahi johonkin muuhun maahan, johon
sotavanki haluaa, heti sodan jälkeen.

Suomalaisille sotamiehille ja upseereille,
jotka antautuvat vapaaehtoisesti venäläis-
ten vangeiksi, Punaisen armeijan päällystö
säättää seuraavan henkilötodistuksen:

„Annettu Suomen armeijan sotilaalle
(sotilasarvo, sukunimi) todisteeksi siitä,
että hän on vapaaehtoisesti tullut Punai-
sen armeijan vangiksi, joten häneen ulot-
tetaan Punaisen armeijan päällystön pää-
tös etuoikeuksista ja etuisuuksista, jotka
myönnetään Venäjälle sotavankeuteen va-
paaehtoisesti siirtyneille Suomen armei-
jan sotamiehille ja upseereille”. Päiväys,
Punaisen armeijan upseerin allekirjoit-
tus.

PUNAISEN ARMEIJAN PÄÄLLYSTÖ.

SOTAVANKIEN ELÄMÄ NEUVOSTOLIITTOSSA

Kirjeitä Neuvostoliittokileiriltä N:o 158

Työskentelemme entisissä ammateissamme

SUURIN osa vangeista, jotka ovat tällä leirillä, työskentelevät entisissä ammateissaan puuseppinä, kalastajina, rakennustyöläisinä, erilaisissa verstaissa räätäleinä, suutareina, seppinä j.n.e. Minunkin tutuistani sotamiehet Kalle Kolehmainen ja Antti Piirainen ovat kirvesmiehinä. Minä olen rakennusporukassa maan-
käräyksessä.

Useat sotamies, joka Suomessa oli sekatoissa, on oppinut uuden ammatin. Niinpä Lauri Soronen taisteluosasto „Metsosta“ ja Tauno Turunen JR 10:stä parhaillaan opettelevat ajamaan traktoria. Meillä leirillä tehdään myöskin piippuja, joita valmistavat korpraali Paavo Lampi ja sotamiehet Erkki Salmela ja Heino Koski. Sotamies Matti Piirainen, joka ennen palveli JR 10:ssä, on nykyään erinomainen verkkokutoja.

Työpäivä meillä on 8-tuntinen, kello 7:stä aamulla kello 5:een illalla.

Päivällistoman lisäksi on jokaisen tunnin kuluttua 10 minuutin tupakkatauko.

JR 31 sotamies

Antero Lilja.

Tuoretta kalaa ei puutu

Meillä leirillä on 6-henkinen kalastajaporukka. Joki, jossa kalastamme, on oikein kalarikas, joten tuoretta kalaa ei puutu. Kyllä minä olin onnen poika silloin, kun sain luvan päästä tuohon jo Suomessa harjoittamaani ammattiin.

Kukaan ei valita ruoan puutetta tai heikkoutta. Me saamme kolme kertaa päivässä keittoruo-

kaa. Leipää saavat 600 grammaa päivässä ne, jotka eivät tee työtä. Työssä käyvät saavat aina 1.200 grammaan saakka. Tämän lisäksi saamme 60 grammaa päivässä sokeria, 32 grammaa voita j.n.e. Ruoka täällä vankileirillä on parempi kuin mitä minä sain Suomen armeijassa.

JR 31 sotamies

Veikko Lipponen.

Sotavankileirin shakkipöydät, sotamiehet Martti Leinonen, Toivo Holappa ja Antti Piirainen nauttivat erää.

RATTOISASTAHTÄVÄT LEPOET

Kun leirin kello on ilmottanut, mennään saunassa, partutyöpäivän päätyttyä. Tämän jälkeen muut puhdistus-
vät sotavangit omille tiloilleen, valmistautuen rattaapäivä on leirillä ker-
tiltapuhteen viettoon. Ruokapäivä. Musiikki-
jälkeen osa heittäytyy heti laulajia ja lausujia val-
reälle nurmikolle, keräävät päivällä iltaohjelmaa
ryhmiin pohtimaan päivän tapahtumia. Sakkiin ilmestyy kuumeisella kiireel-
leirillä tunnettuja ohjelmia ja shakkipelit on ko-
rittajia: lausujia, laulajia ja shakkipelaajia. Kirjato-
tajiä.

Erikoisen suosion on saanut taisteluosasto „Metsosta“ korpraali Paavo Lampi, joka on illoisilla kuplittelauluillaan. Leirillä on 22 sotamies
A. Vahalinna.

Sotavankileirin kalastusporukan tulokkaita saapuu sota-
sotamiehet Kolehmainen ja Piirainen. Edessä
Männistö, Reinika ja Lipponen laskemassa
ja Lipponen laskemassa. Vahalinna on
nuottaa jokeen.

Sotavankien ja sotavankileirien ei julkaista
ilman lupaa.

Sairaustapaukset ovat harvinaisia

LEIRILLÄMME, joka sijaitsee koivumetsän keskellä, on ter-
veydelle erinomainen ilmasto. Pojat leukailevatkin, että Manner-
heim meni Sveitsiin, mutta me ollaan täällä kylpylaitoksessa. Lei-
rin alue ja asuinhuoneet pidetään hyvin puhtaina. Täitä ei ole ke-
nessäkään, sillä saunassa käymme kerran viikossa ja samalla muu-
tamme puhtaat alus- ja vuodevaatteet. Kaikesta tästä johtuakin, että
sairaustapaukset ovat leirillämme hyvin harvinaisia. Pienemmänkin
taudin oireen sattuessa me pääsemme heti lääkärin vastaanotolle.

Sairaalassa on hoitoa saamassa pääasiassa rintamalla haavoittu-
neita ja joitakin sellaisia, jotka lääkärin varoituksista huolimatta
menivät liian aikaisin uimaan ja vilustuivat. Ruoka sairaalassa on
hyvä, joka päivä puoli litraa maitoa, 50 gr. voita, hedelmiä j.n.e.
Samoin toipilaskodissa, johon potilas siirretään tervehtymisen jäl-
keen. Toipilaskodin asukkaana olen minäkin ollut yhdessä Vain-
ion Antin kanssa voimistumassa vaikeasta haavoittumisesta
johtuneen verenvuodon vuoksi.

JR 101 korpraali

Lauri Jussila.

Tervetuloa joukkoomme!

Meidän, jotka olemme jo mel-
kein sodan alusta olleet tällä lei-
rillä, on ilahduttavaa saada uusien
tulokkaiden kautta tietoja siitä,
että viimeinkin te pojat siellä
alatte hiljalleen panna töpinäksi
sodan pitkittämistä vastaan.
Uudet tulokkaat kertovat, että
kukaan ei tahdo enää tapella,
moni on karannut venäläisten
puolelle ja vielä useampi painuu
metsäkaartiin. Erikoisesti iloit-
simme, kun saimme tietää, että
JR 31:n pojat ja 12. prikaatin

pojat olivat oikein joukolla kiel-
täytyneet tottelemasta viskaalien
käskyjä. Se se hyvää tekee.

Viime aikoina olemme saaneet
ottaa vastaan aika paljon tove-
reita, jotka ovat karanneet sieltä
tänne ja tulleet meidän jouk-
koomme. He ovat tehneet vii-
saasti. Siis ei muuta tällä kertaa
kuin tervetuloa joukkoomme mi-
tä pikimmin.

13. tykistörykmentin enti-
nen sotamies

Jaakko Vähäperkiö.

Sotavankien juhannustervehdyksiä

NEUVOSTOLIITTOSSA olevien sotavankien pyynnöstä julkaisemme heidän juhannustervehdyksiään omaisilleen ja tuttavilleen Suomeen.

Fanni Piirainen, Sotkamo,
Tipasoja, Piiraala.

Kirjoitan muutaman sanan juhannusterveiksi. Olen voinna hyvin. Töitä olen paiskinna ja illat lukenna ja pelanna kaikenlaisia pelejä. Näkemiin!

Kalle.

Sotamies Kalle Piirainen,
JR 10.

Uuno Välimäki, Perä,
Ruosniemi.

Kotiväki.

Olen täällä Venäjällä vankina. Käymme työssä 8 tuntia päivässä. Sunnuntaipäivä on vapaa. Työhönmeno on myöskin vapaaehtoista. Toivotan hauskaa juhannusta!

Aulis.

Sotamies Aulis Välimäki,
JR 57 2. kompp.

Enne Koivumäki, Kauvatsa,
Sääkskoski.

Oikein paljon terveisiä täältä sotavankileiriltä sinne kotia. Olen hyvässä voinnissa. Ruoka on monipuolista ja hyvää. Saan kolme kertaa päivässä keittoruokaa, kilon leipää, 60 grammaa sokeria ja 32 grammaa voita sekä illalla korvikkeen.

Heimo.

Sotamies Heimo Salminen,
JR 10 1. patl.

Ida Ruuska, Pihtipudas,
Muurasjärvi.

Juhannusterveiseni täältä sotavankileiriltä kaikille sukulaisille ja tuttaville. Helmikuussa v. 1943 jouduin sotavangiksi, vaikeasti haavoittuneena. Nyt olen jälleen terve. Teen jo vähän työtäkin vankileirillä, joka sijaitsee luonnonihanaalla paikalla.

Minin terveisin

Hannes.

Sotamies Hannes Ruuska,
JR 11 2. patl.

Rouva Eriika Lampi,
Mankala, Kaukas.

Rakas äitini.

Juhannusterveiseni sotavankileiriltä, jossa olen ollut jo 9 kuukautta. Kohtelu venäläisten taholta on ollut hyvä. Olen työskennellyt nykyään verstaalla, jossa teemme piippuja. Työ on helppoa ja mukavaa. Illoin olen huvittanut poikia kuplettilauluilani. Kuumeisella kiireellä valmistaudumme juhannuskekkereitä varten. Pikaisiin näkemiin!

Paavo.

Korporaali Paavo Lampi,
Taisteluosasto „Metso“.

Tervehdyksiä lähettävät
myöskin:

JR 10 1. pataljoonan sotamies Tauno Turunen herra Turuselle, Varpaisjärvi, Jousa; JR 22 6. komppanian sotamies Toivo Kaukinen rouva Hilja Kaukiselle, Salo; Korpraali Viljo Turunen neiti Olga Turuselle, Pielisjärvi, Nurmijärvi, Ahola; 6. erillisen rajajääkäripataljoonan sotamies Toivo Reinikainen herra Kalle Penttiselle, Käkisalme, Ponkalahdi, Nurmen talo; JR 22 sotamies Aarre Vahalinna herra Väinö Vahalinna, Helsinki, 5 linja 12 A 24; 18. kenttätukikistirykmentin korpraali Pekka Niemelä Anni Niemelälle, Kemi, Laitakari; JR 35 sotamies Vihtori Koskinen herra Koskiselle, Kairioja, Syskyjärvi; JR 14 sotamies Vieno Raunio vaimolleen Ringa Rauniolle, Turku; JR 35 sotamies Sulho Maine Mauri Mainelle, Oripää, Tanskila; JR 35 1. pataljoonan sotamies Antero Lilja herra Kullervo Rissaselle, Alapitkä; 5. rajajääkäripataljoonan sotamies Johannes Tors-

sonen Olga Torsoselle, Sotkamo, Kuikka; sotamies Väinö Kaija, JR 14 Viljo Kaijalle, Karkola, Järvenpää; JR 31 sotamies Kalle Kolehmainen rouva Eino Kolehmaiselle, Varpaisjärvi; Sissipataljoona 3:n sotamies Toivo Holappa Matti Holoppa, Puolanka, Auhio; JR 8 korpraali Toivo Ikonen Niilo Ikonelle, Järvenpää, Ryökkylä; JR 25 korpraali Mauno Takala Manne Takalalle, Inkeroinen, Kymenlahti; 5. rajajääkäripataljoonan komppanian sotamies Leo Toivonen Jalmari Toivoselle, Karkola, Mainua; Sotamies Heikki Asikainen rouva Ilmi Asikaiselle, Sulkava; 3. prikaatin 1. pataljoonan sotamies Toivo Lahtinen Ida Tajaselle, Ojakkala, Alivärsä; Taisteluosasto „Metson“ sotamies Lauri Soronen työmies Oskari Soroselle, Ruukki; JR 56:n 3. pataljoonan sotamies Eino Vainio äidilleen Hilda Koskiselle, Turku, Riihitie 2; Pitkämäki; Laatokan laivaston matruusi Toivo Järvelä herra Otto Järvelälle, Jokela, Kaukas; 7. rajajääkäripataljoonan komppanian sotamies Seppo Seppälä rouva Helmi Seppälälle, Pyhäjoki, (O.L.) Yppäri.

Juhannusterveisiä
ruotutovereilleen
lähettävät:

JR 10:n entiset sotamiehet Tauno Mustola, Usko Lohtander, Juho Vaakanainen, Hugo Paananen, Veikko Druiva, Mikko Pyykkö, Kalle Mikkonen, Matti Piirainen, Kalevi Matilainen ja alikersantti Leo Jumpponen.

JR 11:n entiset sotamiehet V. Kittilä, H. Koski, H. Ruuska, M. Kalmukoski, T. Kemppainen, P. Kohonen ja K. Ruha.

Sukulaisilleen ja tuttavilleen ympäri Suomea lähettävät terveisensä sotamiehet: Aitto Anttonen, Joonas Saarinen, Oskari Lyytikäinen, Pentti Sirviö ja Väinö Piimäsilta.

SOTILAAN ÄÄNI

N:o 54
1943

RINTAMALEHTI

Maanantaina
kesäkuun 28 pnä

KAKSI VUOTTA SOTAA

Neuvostoliiton Tiedoitustoimisto on julkaissut yhteenvetoja neuvostokansan kaksi vuotta kestäneestä sodasta Hitler-Saksaa vastaan.

Jo sodan ensimmäisinä kuukausina kävi selväksi, sanotaan tiedonannossa, kuinka paikkansa pitämättömiä olivat saksalaisten laskelmat neuvostoarmeijain salamannopeasta murskaamisesta. Vakavista vastoin käymisistä huolimatta sodan alussa, Punainen armeija kesti vihollisen rynnistyksen ja otti jo talveen mennessä 1941—1942 aloitteen käsiinsä sekä tuotti viholliselle ankaria tappioita Rostovin ja Tihvinän luona, Krimillä ja Moskovan luona, tehden tyhjäksi vihollisen suunnitelman Neuvostoliiton pääkaupungin saartamisesta ja valtaamisesta. Hitleriläinen taru Saksan armeijan voittamattomuudesta kumottiin ikijäiksi. Punainen armeija osoitti, että se kykenee pitämään puoliaan saksalaisten joukkojen rynnistystä vastaan sekä myöskin lyömään ne hajalle avoimessa taistelussa.

Kesään mennessä 1942 saksalaiset siirsivät kaikki reservinsä Neuvostoliiton—Saksan rintamalle ja saavuttivat huomattavia taktillisia menestyksiä. Mutta Punainen armeija teki tälläkin kertaa tyhjäksi saksalaisten suunnitelmat. Se pysäytti vihollisen Stalingradiin johtavilla teillä ja Kaukasusvuorten edustalla, ja talvella 1942—1943 kehittäen suurhyökkäystään teki olemattomiksi saksalaisten kesän aikana saavuttamat taktilliset menestykset. Punainen armeija tuhosi kaksi fascistista valioarmeijaa Stalingradin luona, löi hajalle ja otti vangiksi romanialaisen, italialaisen ja unkarilaisen armeijan sekä ajoi saksalaiset 600—700 kilometrin päähän länteen Volgasta ja Terekiltä. Neuvostojoukot mursivat Leningradin saartorenkkaan ja karkoittivat vihollisen sotilaallisesti tärkeiltä Kurskin, Vjasman, Rševin, Gshatskin, Velikie Lukin ja Demjanskinkin alueilta. Talvikamppailu 1942—1943 oli käännekohta sodan kulussa.

Saksa ja sen liittolaiset ovat kahden sotavuoden aikana menettäneet kaatuneina ja vangiksi joutuneina 6.400.000 sotamiestä ja upseeria, me-

nettäneet 56.500 erikokoista tykkiä, 42.400 hyökkäysvaunua ja 43.000 lentokonetta.

Kahden sotavuoden tuloksena Hitler-Saksan sotilaallinen voima on perusteellisesti horjutettu, saksalais-fascistinen armeija potee vakavaa kriisiä, ja saksalaisten miehittämissä Euroopan maissa syttyy liekkiin koko kansan taistelu fascistisia orjuuttajia vastaan.

Fascisti-Saksan eristyneisyys kansainvälisellä areenalla on sodan aikana lisääntynyt, saksalaisten laskelmat erimielisyyksistä hitleriläisvastaisen liittoutuman sisällä ovat kärsineet vararikon ja fascististen valtioiden liitto on hajaannuksen partaalla.

Samanaikaisesti Punainen armeija on lujittunut ja neuvostoselestä on vankka ja horjumaton. Neuvostoliiton kansainvälinen asema on nyt varmempi kuin milloinkaan ennen, ja sodan kulussa on Neuvostoliiton, Englannin ja Amerikan taisteluliitto tullut entistä lujemmaksi. Neuvostoliiton liittolaiset antavat neuvostokansalle yhä kasvavaa apua aseiden ja materiaalien muodossa. Viime kuukausien aikana hitleriläisvastaisten valtioiden liitto on lujittunut yhteisten, samanaikaisten sotatoimien kautta italialais-saksalaisia fascisteja vastaan. Punaisen armeijan mahtavat iskut saksalais-fascistisia joukkoja vastaan idästä ovat sulautuneet liittolaistemme iskuihin niiden lyödessä hajalle italialais-saksalaiset armeijat Pohjois-Afrikassa. Samanaikaisesti liittoutuneiden ilmavoimat antavat yhä tuntuvampia iskuja Saksalle ja Italialle.

Näin ollen kahden sotavuoden aikana on tapahtunut perinpohjaisia muutoksia nykyisessä sotilaallisessa, poliittisessa ja kansainvälisessä tilanteessa. Sodan aikana Hitler-Saksan sotilaallisen mahti on horjutettu. Saksalais-fascistisen armeijan sotilaalliset ja poliittiset tulevaisuuden näköalat ovat jyrkästi huonontuneet. Samanaikaisesti on tapahtunut Neuvostoliiton ja sille ystävällisten liittolaistalvioiden sotilaallisen ja poliittisen aseman jatkuva lujittuminen, vapauttavan rakastavien kansojen armeijat ovat kasvaneet ja varttuneet, niiden taistelukyky on lujittunut.

„Vihollinen on jo saanut kokea meidän sotajoukkojemme musertavien iskujen voiman. Lähenee aika, jolloin Punainen armeija yhdessä meidän liittolaistemme armeijain kanssa on taittava fascistipedon selkärangan“.

STALIN.

ROOSEVELTIN SÄHKÖSANOMA STALINILLE

Amerikan Yhdysvaltain presidentti Roosevelt sanoo sähkösanomassaan 21 pltä kesäkuuta 1943 Neuvostoliiton aseellisten voimien ylipäällikölle Stalinille:

Huomenna tulee kuluneeksi kaksi vuotta siitä hetkestä, jolloin natsijohdajat valapattoisesti, pitkän aikaa harjoittamansa kaksinaamaisuuden mukaisesti, tekivät raakalaismaisen päällekkauksensa Neuvostoliiton kimppuun. Siten he vihollistensa yhä kasvavaan tuetteluun lisäsivät Neuvostoliiton valtavat aseelliset voimat. Nuo natsijohdajat aliarvioivat ne mittasuhteet, joissa Neuvostoliiton hallitus ja kansa olivat kehittäneet ja lujittaneet aseellista voimaansa maansa puolustamiseksi, eivätkä he ymmärtäneet ensinkään neuvostokansan päättäväisyyttä ja urhoollisuutta.

Viimeisten kahden vuoden aikana koko maailman vapauttarakastavat kansat ovat yhä kasvavalla ihailulla seuranneet Neuvostoliiton aseellisten voimien historiallisia urotekoja sekä melkein uskomattomalta tuntuvia uhrauksia, joita Venäjän kansa tekee sellaisella san-karuudella.

Kaikkien yhtyneitten kansakuntien yhdistettyjen aseellisten voimien kasvava mahti, joka yhä suuremmassa määrin pannaan liikkeelle meidän yhteistä vihollistamme vastaan, on todistuksena yksimielisyyden ja uhrautuvaisuuden hengestä, joka on välttämätön meidän lopullista voittoamme varten. Olen varma siitä, että se sama henki innoittaa meitä lähestyessämme rauhan tehtäviä, jotka voitto asettaa koko maailman eteen.

KAIKKIEN SUOMEN ARMEIJAN SOTAMIESTEN JA UPSEERIEHJEN HUOMIOON

Lehtemme edellisessä numerossa oli julkaistu Punaisen armeijan päällystön virallinen tiedonanto sotavankien asemasta Venäjällä. Kaikki sotavangit elävät tarkoin kansainvälisten lakien mukaan normaalisissa olosuhteissa, terveellisessä ilmastossa, saavat riittävän ravinnon ja tekevät ammattinsa mukaisia töitä. Heille taataan kotiinpaluu sodan jälkeen. Sotavankien nimiä ei julkaista ilman heidän suostumustaan.

Mutta vielä etuoikeutetummissa asemassa ovat ne suomalaiset sotamiehet ja upseerit, jotka ovat vapaaehtoisesti antautuneet sotavangeiksi. Punaisen armeijan päällystön antamien ohjeiden mukaisesti heille myönnetään:

1. Lisätyt ruoka-annokset.
2. Majoitus erikoisleireillä, jotka sijaitsevat suotuisissa olosuhteissa.
3. Etuoikeus ammatinmukaisen työn valinnassa.
4. Etuoikeus kirjeiden lähettämässä omaisilleen Suomeen.
5. Kotiinpaluu ensi vuorossa Suomeen tahi muuhun maahan, johon sotavangi haluaa, heti sodan jälkeen.

Suomalaisille sotamiehille ja upseereille, jotka antautuvat vapaaehtoisesti venäläisten vangeiksi, annetaan siitä erikoinen henkilötodistus.

MAJURI POSTI on tylsin mies koko Suomen armeijassa

NIIN SANOVAT POSTIN PATALJOONAN UPSEERIT

„Mustaan rykmenttiin“ kuuluvan 23. pataljoonan komentaja majuri Posti on monilukuisen yliloikkarien yhtäpitävien lausuntojen mukaan kaikkein kelpuimpia ja vihatuimpia äijiä koko Suomen armeijassa. „Se on tapettava mies“, sanovat kaikki, ollen varmoja siitä, että ei se syyspimeiden tultua kauan elä.

Majuri Posti on tuuriuoppo. Väkiuomien viljelemisen ohella on hänen nautintonaan sotamiesten kiusaaminen kaikenlaisilla alvan tarpeettomilla ja tolkkuttomilla maankaivaustöillä, santsauksella y.m. Pirullisimmillaan on Posti krapulassa ollessaan. Silloin se on niinkuin olisi yhden syönyt ja toista vahtais.

Pataljoonan upseerit sanovat majuri Postin alituisen äräyden johtuvan siitä, että hänelle ei ole annettu arvon eikä viran ylennystä, vaikka muista samanikäisistä, hänen mielestään paljon typerämmistä miehistä, kuten Paalusta, Raappanasta j.n.e. on tehty kenraaleja. Posti ei uskalla ilmaista tyytymättömyyttään Mannerheimiin, ja sen vuoksi hän purkaa kiukkuaan sotamiehiin.

Postin pataljoonan upseerit ovat sitä mieltä, että majurinkin arvo on aivan liikaa niin typerälle miehelle kuin Posti on. Muuan yliloikkari kertoi juuri äskettäin kuulleensa Postin pataljoonan 3. komppanian upseerien keskustelun, jossa he arvostelivat pataljoonan komentajaa. „Posti on koko Suomen armeijan tylsin mies“, sanoivat he ja lausuivat paheksuvin ihmettelynsä sen johdosta, että sellainen pässimpää on korotettu kapteenia ylemmäksi.

SOTAVANKIEN KIRJEITÄ KOTIIN

Työmies Oskari Soronen, Ruukki.

Hei p ä h e i, i s ä u k k o!

Lähetän terveiseni sinne kotiin omaisille, tutuille ja tuttommille. Olen ollut täällä kolmatta viikkoa. Sitä en ole ollut viitisen kuukautta saikasta. Haavoitin rintamalla. Nyt jalkani on aivan normaali. Eipä sitten muuta, kuin kuunnella. Poikasi

Lasse.

Työmies Lauri Soronen, Luosasto „Metso“.

Hulda Koskinen, Turku, Riihitie 2, Pitkämäki.

Hyvä Äiti!

Terveiseni täältä Venäjältä Suomeen. Tämä leirialue on hyvin kaunista paikkaa. Viikot, silmänkantamattomat pelot ympäröivät kaikkialla meitä. Minun hätäni pojilla ei ole, vaikkakin joutuimmekin täällä olemaan kymmenkin aikaa. Leipää ja viiniä riittää. Toivon teille kaikille hyvää vointia. Näkemiin! Eino.

Työmies Eino Vainio, JR 35 3. patl.

Herra Otto Järvelä, Jokela, Kaukas.

Hyvä vanhemmat.

Terveiseni pitkästä aikaa. Olen ollut 9 kuukautta sotavankina. Olen kunnossa, niin ettei siinä tarvitse olla huolissaan. Aika kuluu raittoisesti. Siis terve taas, ja jo pian tavataan.

Toivo.

Herra Toivo Järvelä, Luosasto Laivasto.

Rouva Helmi Seppälä, Pyhäjoki (O.L.), Yppäri.

Terve, kotiväki! Pääin lähettää terveiseni teille täältä Neuvostoliitosta. Olin

NEUVOSTOLIITTOSSA sotavankina olevien suomalaisten sotamiesten pyynnöstä julkaisemme heidän kirjeitään kotiin. Pyydämme lukijoitamme lähettämään kirjeet niissä mainituilla osoiteilla edelleen.

liian aikaisin uimassa ja sairastuin. Lääkäri määräsi minut sairaalaan. Hoito on hyvä. Lääkäri tarkastaa kaksi kertaa päivässä. Hoitajat ovat kohteliaita ja tekevät työnsä hyvin. Lääkäri lähettää minut lepokotiin, joka on toipuvia varten. Älkää siis hätäillä, kyllä pojasta hyvä huoli pidetään. Hyvää vointia.

Severi.

Sotamies Severi Seppälä, 7. Rajajääkäripataljoona, 1. komppania.

Heikki Mäkinen, Viiala, Rajalan talo.

Terve, isä!

Terveiseni täältä Venäjältä. En viitsinyt taistella ja uhrata suotta henkeäni Hitlerin ja hänen suomalaisten apuriensa Rydin, Linkomiehen, Mannerheimin y.m. puolesta. Nyt on sota kohdaltani päättynyt. Odotan vain rauhan tuloa, päästäkseni sinne luoksenne. Voin hyvin. Kohtelu on hyvä ja ruoka riittää. Näkemiin, älä murehdi! Me tapamme varmasti!

Pentti.

Sotamies Pentti Mäkinen, JR 101 Krh-komppania, 2. joukkue.

Rouva Saara Korhonen, Ristijärvi, Siirtola.

Hyvä äiti!

Olette varmasti olleet sellaisessa luolassa, että olen ollut jo pitkän aikaa vainajien valtakun-

nassa tai ainakin kurjassa kunnossa ja huonon kohtelun alaisena. Se on kuitenkin harhaluulo. Olen kohtalaisessa kunnossa, sellaisessa kuin tällainen irvaliidi voi ollakin. Ruokakin on sellaista, että kyllä sillä mies tiellä pysyy. Kohtelu täällä leirillä on ollut koko ajan mitä parhainta, joten ei siinäkään suhteessa ole mitään valittamista. Eipä sitten muuta kuin hyvää jatkoa.

Poikasi

Tuomas.

Sotamies Tuomas Kemppainen, JR 11 2. patl. 6. kompp. 1. joukkue.

Herra Juho Mäntylä, Koski (Turun ja Porin lääni), Tuimala.

Terve, isä!

Terveiset täältä. On 7 kuukautta siitä, kun jouduin sotavangiksi. Jakselen tavallisen hyvin, niin ettei siellä kotona kannata hermostua. Kyllä minä täältä palaan, kunhan sota loppuu. Hyvää vointia ja näkemiin. Terveisin

Aimo.

Aliik. Aimo Mäntylä, JR 35 1. patl. 3 komppania, 2. joukkue.

Henni Kittilä, Oulainen kk.

Rakas äiti!

Terveiset täältä vankileiriltä sinne kotiin. Kohtelu täällä on hyvä ja ruokaa saamme riittävästi. Töitä teemme 8 tuntia päivässä, joten aika kuluu hyvin. Toivon vain, että Suomen miehet lopettaisivat sodan, niin mekin pääsisimme palaamaan kotiin. Eipä nyt muuta tällä kertaa kuin pikaisiin näkemiin. Rakkain terveisin!

Veli.

Sotamies Veli Kittilä, JR 11 2. patl. 6. kompp. 3. joukkue.

Sotavankien elämästä Neuvostoliitossa

Kirjeitä sotavankileiriltä No 158

Työpäivä leirillä

Kauniit kesäpäivät ovat houkutelleet nekin sotavangit, jotka aikaisemmin työskentelivät verstaissa, ulkotöihin, luontoon. Viime aikoina ovat pelto-, kalastus- ja rakennustyöryhmät kasvaneet suuresti. Entisten valkopihtaisten seppien, räätälien, suutarien ja yleensä verastyöläisten iho on muuttunut ulkotöissä pronssinruskeaksi. Osa verastyöläisistä työskentelee nykyään puutarhatöissä, kasvitarhassa ja viljapelloilla ja osa sataman rakennustyömailla.

Leirillä on myöskin kalastusporukka, joka tavallisesti öisin narrailee kaloja verkkoihinsa ja koukkuihinsa. Tavallisimmat pyydystysvälineet ovat verkko, nuotta, katiska ja pitkäsiima. Mutta usein he koettavat onneaan myöskin ongella ja uistimella. Aamulla, kun toiset lähte-

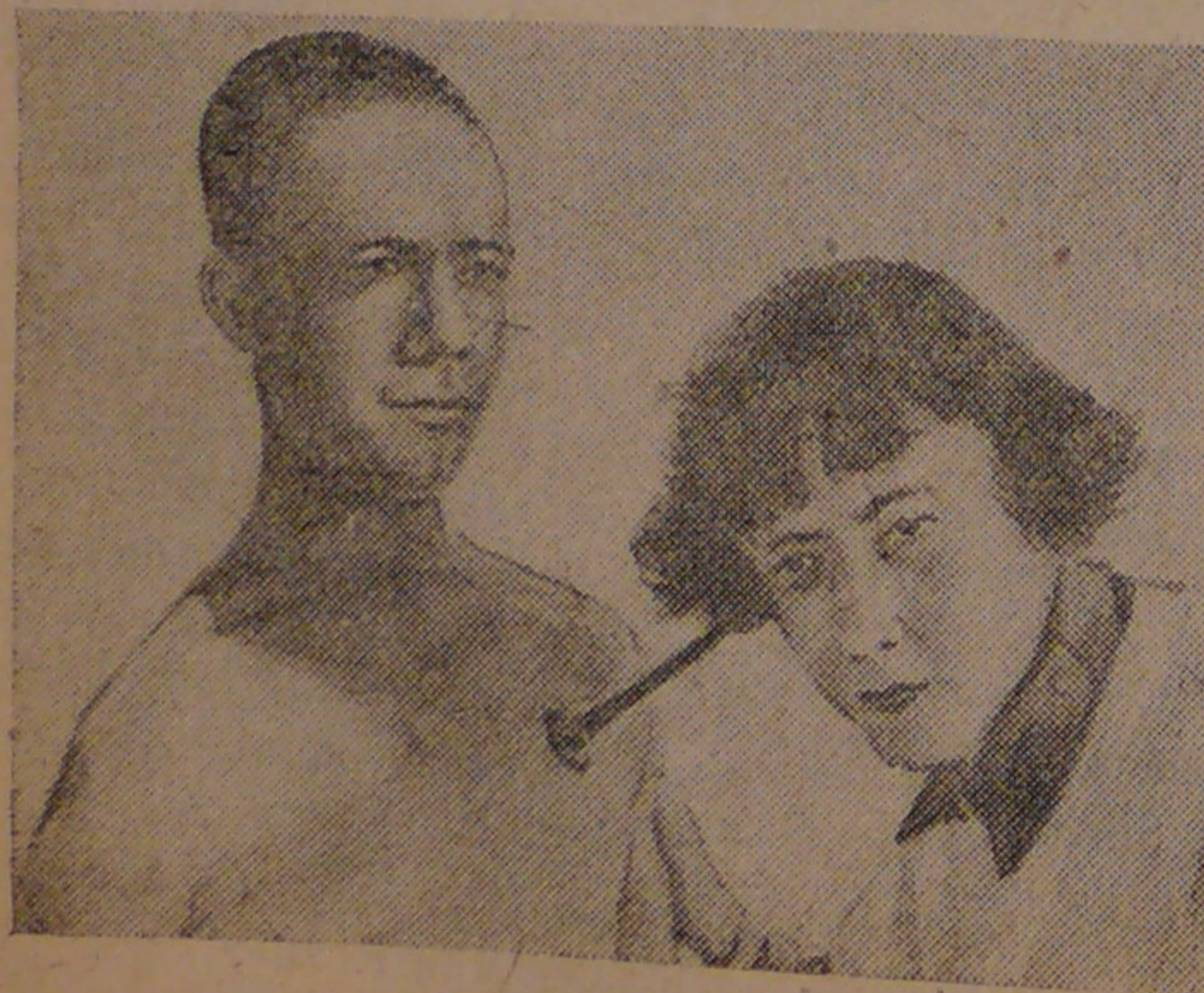
vät työhön, niin kalastajaporukan pojat kellahtavat nurmikolle lepäämään ja paistattamaan pintaansa auringossa.

Työtä teemme kykyjemme ja voimiemme mukaan. Jokaisen työtunnin jälestä on 10 minuutin tauko. Minun rakennusryhmäsäni on työnormit siksi pienet, että me ilman suurempia ponnistuksia voimme ne täyttää ja ylittää. Hyvästä työstä ovat työryhmän miehet saaneet lisäkeitot ja yli 1.000 grammaa leipää. Leirillä meidän porukkaa kutsutaankin tämän johdosta „tuhan-sikkojen ryhmäksi“.

Työpäivä leirillä päättyy kello 5, joten aikaa jää vielä kylliksi omiin askareisiin, lepoon ja huvitukseen.

Rakennustyöryhmän etumies
Heimo Salminen.

Sotavankien ja ylliloikkarien nimiä ei julkaista ilman heidän suostumustaan.

Sotamies Antero Lilja lääkärin-tarkastuksessa.

Uuden tulokkaan vastaanotto Neuvostoliiton sotavankileirillä No 158.

OPIimme UUSIA AMMATTEJA

Leirillämme ovat useat suomalaiset sotamiehet oppineet uuden ammatin. Sotavangit Lauri Sepponen ja Tauno Turunen eivät aikaisemmin tunteet traktoria, mutta nyt he ajavat sitä jo aivan vapaasti. Toivo Holappa ja Eino Vainio ovat oppineet käteviksi puuseppiksi ja Matti Piirainen kirvesmieheksi. Sotavanki Pentti Mäkinen valmistaa meille maukkaita päivällisiä, ollen leirin kokki. Seppä Erkki Salmela valmistaa vielä mikään seppä ollut, vaikka omistikin siellä pajan. Vastapäätä leirillä hän sanoo oppineensa tuon ammatin venäläis-seppän taitavalla ohjauksella.

Sanalla sanoen, leirillä on ammattiopetus täydessä käynnissä. Jokainen sotavanki, joka haluaa oppia uuden ammatin, voi sen täällä sotavankeusajalla saada. Suomalaisia sotamiehiä on täällä suuri määrä oppilaina erilaisissa verstaissa. Ja he ovat tyytyväisiä oloonsa, sillä he tietävät, että sodan päätyttyä saavat palata koteihinsa ammattimiehinä.

JR 10 sotamies

Toivo Mustola.

SOTILAAN ÄÄNI

RINTAMALEHTI

Torstaina
heinäkuun 1 p:nä

SOTAVANKIEN ASEMA

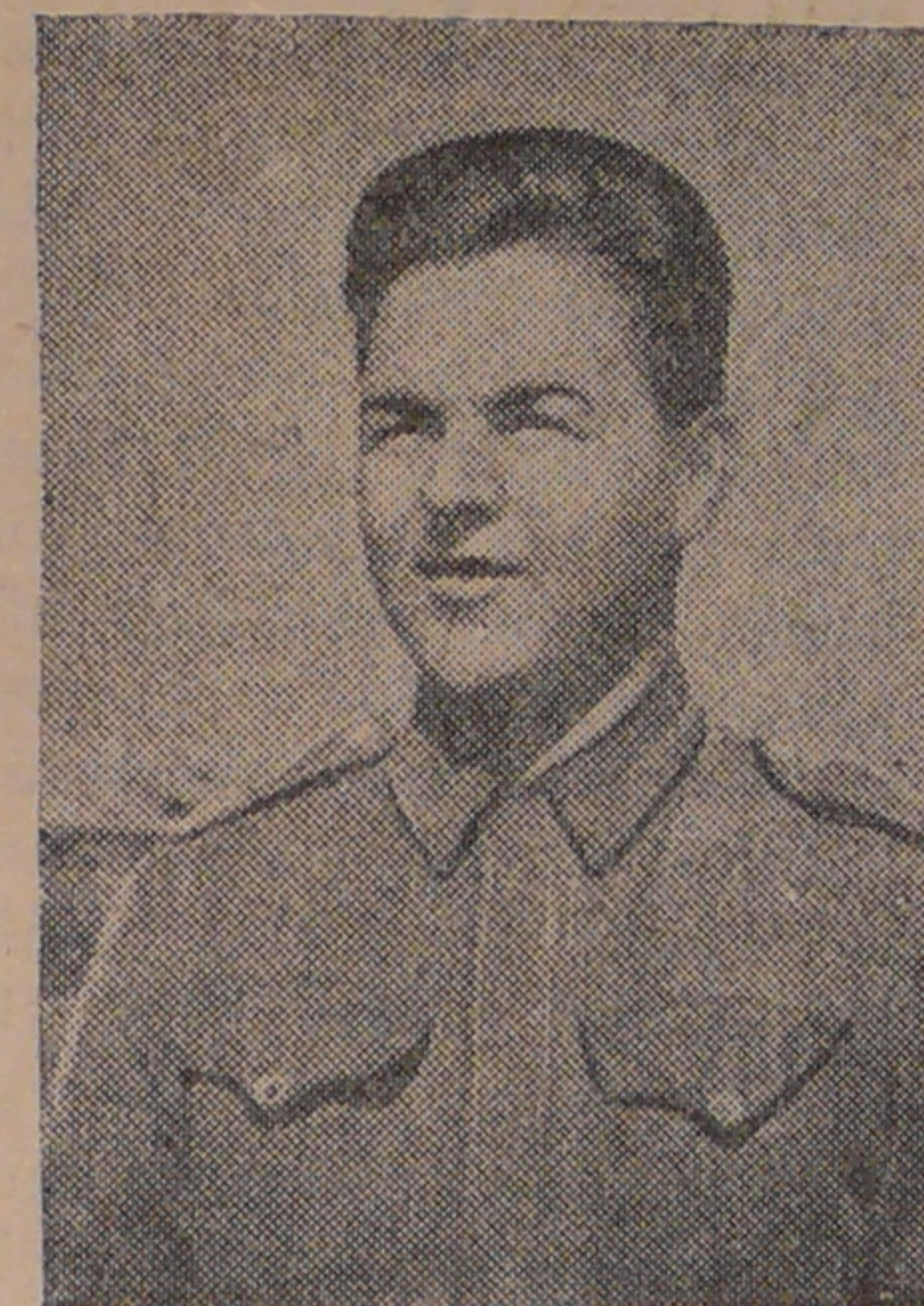
Suomen armeijan sotilaiden elämäntilanne sotavankeuteen joutuneiden sotilaiden osalta on sodan aikana huomattavasti muuttunut. Viikko kuluu kasvaa Punaisen armeijan vangeiksi vapaaehtoisesti tuhansien lukujen. Vielä enemmän kasvava tilaisuus tulla sotavankeuteen.

Se ei johdu yksistään siitä, että sotatapahtumat ovat osoittaneet päivän selvästi suomalaisille sotilaille, että jatkaessaan sotaa Hitlerin puolella hän tulee varmaan kuolemaan, kaivautaan haudata perheelleen ja Suomen kansalle. Se tapahtuu myös sen vuoksi, että sodan keskellä ovat askel askeleelta paljastuneet kataliksi valheiksi Suomen hitleriläisten liikelaskemat jutut, joiden tarkoituksena on ollut pitää yllä suomalaisten sotilaiden keskuudessa uskoa koluulo ja sotavankeudesta Venäjällä.

Oli aika, jolloin sanottiin, että Punaisen armeijan vangiksi ei annettu antautua, sillä se on „heikko“ ja tappion parina. Koko maailmalle tunnettyjen sotatapahtumien jälkeen kaikki puheet Punaisen armeijan „heikkoudesta“ ovat jääneet mainitsmuistoksi.

Kun jutut „heikkoudesta“ eivät auttaneet, alettiin huutaa Punaisen armeijan „julmuudesta“, siitä, kuinka Neuvostoliiton mukana kiusataan vankeja näiden työllä, vieläpä kidutetaan ja tapetaan. Niin puhuvat vie-

(Jatkuu 2. siv.)

Stm. Martti Nyström

Stm. Pentti Mäkinen

Rintamakarkureita ei peloteta pelkurin nimellä

„Mustan rykmentin“ (JR 101:n) 23. pataljoonan 2. komppanian sotamies Martti Ilmari Nyström, kotoisin Korpilahden Sammallahdelta, kertoo:

„Sodan alussa sai rintamalta karannut sotilas tavallisesti 1 1/2 vuotta vankeutta, jos hän tunnusti karanneensa pelkuruudesta, kun taas tavallinen rintamakarkuri sai kolmen vuotta kuritushuonetta. Viskaalit olivat laskeutuneet, että suomalaisen miehen sisu ei salli hänen myöntää olevansa pelkuri. Siinä luulossa oli rangaistus pelkuruudesta säädetty pienemmäksi kuin karkuruudesta.“

Mutta herrat erehtyivät laskelemissaan täydellisesti. Rintamalta karanneet suojeluskuntalaiset, upseerit ja muut herrasmiehet alkoivat ensimmäisinä käyt-

tää hyväkseen „pelkuriin“ etuoikeuksia. Jos he joutuivat kiinni, selittivät he, että „pelkäsimme“ tahi että „hermot pettivät“. Mutta pian ymmärsivät yskän muutkin rintamakarkurit. Kaikkien hermot olivat „pettäneet“. Kukaan ei pelännyt joutuvansa pelkurin kirjoihin. Lopulta ilmaantui „pelkureita“ niin paljon, että herrojen oli pakko luopua pelkuruudesta pelottelemisesta. Nyt annetaan „pelkurille“, suojeluskuntalaisia ja muita herrasmiehiä lukuunottamatta, sama satsi kuin muillekin rintamakarkureille.

Mutta pelkurin nimi on edelleenkin hyvin suosittu poikien keskuudessa. He ovat ottaneet asian huumorin kannalta. „Koskas me ruvetaan pelkäämään“,

(Jatkuu 3. siv.)